EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 81, 15 Eylül '93

Toplu imha politikasına karşı

Kürt halkı ile omuz omuza

Sömürgeci burjuva devletin ateşkesi izleyen dönemde Kürt sorununa ilişkin izleyeceği politikanın ne yönde olacağı sorunu, bugüne dek yaşanan pek çok olay tarafından fazlasıyla yanıtlanmış bulunuyor. Ateşkesin resmen bitirilmesinin ardından gözaltılar, kayıplar, "faili meçhul"(!) cinayetler, Kürt yurtsever gazetecilerinin ve DEP yöneticilerinin alçakça öldürülmeleri, pek çok Kürt yerleşim bölgesinin bombalanması, göçe zorlamalar vb. uygulamalar, eskiyi aşan bir yoğunlukta yeniden gündeme getirilmiştir.

Meclisi açış konuşmasında Demirel, tam bir azgın sömürgeci mantığı ve üslubuyla, Kürt ulusal kurtuluş hareketine destek veren ve sempati duyan herkesi "katil" ilan etti. Bunun hemen ardından ise biri milletvekili iki DEP yöneticisi "faili meçhul"(!) bir cinayetle katledildiler. Devlet cenaze törenini Ankara'da estirdiği terör ile zorba bir biçimde engelledi, cenazeyi kaçırıp kendi gömdü, Mehmet Sincar'ın ailesine başsağlığı ziyaretine giden öteki bazı DEP milletvekillerine yönelik bombalı saldırılarda bulundu. Demirel'in konuşması ve onu izleyen milletvekili cinayeti ve buna eşlik eden davranış çizgisi, Kürt halkına yönelik kirli imha savaşının daha kaba ve pervasız biçimler alacağının ilk önemli göstergeleri oldular.

* * *

Bütün bu olaylar devletin yakın dönem "Kürt politikası"na kesin bir açıklık kazandırmaktadır. Bu bir topyekün savaş ve imha politikasıdır ve geçen yılın Ağustos ayında Diyarbakır'da yapılan MGK toplantısıyla gündeme getirilmişti. PKK'nın ateşkes çağrısı devletin başlattığı bu topyekün saldırının önünü bir süre için kesmiş, topyekün savaş politikası o dönem kapsamlı bir saldırıya dönüşememişti.

Ateşkesin sona ermesinin ardından, devlet, bir soykırım politikasından başka bir şey olmayan "topyekün savaş"ı yeniden başlatmıştır. Daha aşağılık, iğrenç ve azgın biçimler içinde...

Kuşkusuz bunun bir mantığı var. Sömürgeci burjuva düzen gelinen yerde tarihsel "inkar ve imha" politikasında artık son kozlarını oynuyor. Geçen süreç içinde izlenen katliam politikasıyla PKK'nın dize getirilememesi, dize getirilmek bir yana PKK'nın savaşımı sürekli yeni mevziler elde ederek sürdürmesi, bu politikanın çıkmazını derinleştiriyor. Cinayet ve katliamlarında sınır tanımayan sömürgeci devlet, tam da bu yolla, izlediği kirli savaşın hiç bir sonuca varamayacağını apaçık göstermiş oluyor.

Bugün daha iyi görülüyor ki, PKK ateşkes sürecini yeni bir "sıcak savaş"a hazırlık açısından akıllı bir tarzda kullanmıştır. Bu süreçte hem yeni gerilla güçleri toplamış, hem de mevcut güçlerinin önemli bir bölümünü sınır içinde, Türkiye Kürdistanı'nda mevzilendirmiştir. Bu hazırlığın bir sonucu olarak PKK bugün Antep, Maraş, Malatya, Dersim, Erzincan, Erzurum hattı gibi Kürdistan'ın kuzey ve kuzeybatı bölgelerinde önemli bir savaş gücüne ulaşmıştır. Dün nispeten zayıf olduğu Kürdistan'ın bu bölgelerinde, bugün sürekli büyüyen kayda değer bir güç biriktirme süreci yaşamaktadır.

İşte tüm bu nedenler yüzündendir ki, sömürgeci sermaye düzeni hem Kürt halkına saldırısını her geçen gün daha iğrenç boyutlara tırmandırmak zorunda kalıyor; hem de savaşın her aşamasında sahneye değişik "baş aktörler" sürerek zaman kazanmaya, bu politikanın iflasını geciktirmeye çalışıyor.

Tansu Çiller sermaye düzeni için yeni bir yüz, inkar ve imha politikası içinse son derece değerli yeni bir süre demektir. Bu nedenledir ki "II. koalisyon hükümeti" ilkine göre çok daha hazırlıklı, organize bir savaş hükümeti olarak kuruldu. Kirli özel savaşın daha boyutlu olarak

yürütülebilmesi için tüm önlemler alındı, tüm hazırlıklar yapıldı.

İlk iş olarak burjuva partileri, sermaye basını ve sendika bürokrasisi ile özel savaş karargahı arasındaki Genelkurmay direktiflerine dayalı "mutabakat" yeniden ele alınıp sağlamlaştırıldı. Sonra "kriz komisyonu" adıyla meclis bir yana hükümeti bile tümüyle devre dışı bırakan bir özel savaş komisyonu kuruldu. Bunu psikolojik savaşın daha etkin bir biçimde yürütülmesi için bir "propaganda komisyonu"nun kurulması izledi. Ardından devletin "gizli terör planı" açıklandı. Bunu bir "özel ordu"nun kurulması kararı tamamladı.

Meclis'te devletin başı tarafından DEP milletvekilleri başta olmak üzere PKK'ya sempati duyan herkesin "katil" ilan edilmesi ve hemen ardından biri milletvekili iki DEP yöneticisinin katledilmesi ise, tüm bu girişim ve hazırlıkların arkasından geldi.

Birbirini izleyen tüm bu olaylar dizisi, devletin yakın gelecekte çok daha açık biçimlerde, çok daha iğrenç yöntemlerle bir "soykırım" politikası izleyeceğinin habercileri olduğu için önemlidir. Sömürgeci düzen, kendi cumhurbaşkanının ağzından, özel savaşta devlet saflarında yeralmayan herkesi açıktan "düşman" ilan etme noktasına gelmiştir.

Topyekün savaş herşeyden önce "düşman" tanımının genişletilmesi, devleti desteklemeyen herkesin "düşman" ilan edilmesidir. Kürt köylerinin bombalanması, toplu göçe zorlama, DEP yöneticileri ve *Özgür Gündem* çalışanlarına yönelik saldırılar, bundan sonra "destek veren ve sempati duyanlar"a yönelik devlet politikasının ne olacağının geniş yığınlara gösterilmesidir.

Sömürgeci düzenin "terör planı" adı altında açıkladığı soykırım planında da, "düşman"ın yalnızca gerilladan ibaret görülmemesi gerektiğini, yol gösteren, yardım eden, kepenk ve kontak kapatan, sempati duyan herkesin "düşman" olarak değerlendirilmesi gerektiğini açık açık ifade etmektedir. Bu bugüne kadar çokça kullanılan "PKK ile Kürt halkının birbirinden ayıran" sözde çözüm demagojisinin de artık terkedilmesidir. Düzen tarafından tüm Kürt halkının "düşman" ilan edilmesidir. Soykırım politikasının yaygınlaştırılması, resmileştirilmesidir.

Topyekün savaş politikası aynı zamanda savaşın tüm toplum katına yayılması, tüm toplumun "düşman" ya da "dost" safında yeralmaya zorlanmasıdır. Bu aynı zamanda Kürt düşmanlığı temelinde, Türk nüfusu bu kirli savaşaaletetme çabalarının yoğunlaşması demektir. Nitekim bu doğrultuda daha bugünden Elazığ, Erzincan, Sivas, Maraş gibi illerde sivil faşist güçlerin öncülüğünde Türk nüfus "Kürtlere karşı" silahlandırılmakta, kirli savaşın içine aktif bir güç olarak çekilmek istenmektedir. Yine ülkenin batısında devlet tarafından sivil faşist güçlerle işbirliği içinde silahlı "anti-Kürt" çeteler örgütlenmektedir.

* * *

Devletin soykırım politikasına karşı her düzeyde etkin bir karşı koyuş örgütlemek; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı temel talebi ekseninde "Kirli savaşa son!" şiarını yükseltmek; mücadelenin bugünkü düzeyinde çok daha büyük bir önem kazanmış durumdadır.

Bugün öncü işçiler "Kürt sorunu" üzerine daha yoğun düşünmekte, biraraya geldikleri platformlarda bu sorunun çözüm yollarını da tartışabilmektedirler. Bu, bugün hiç olmazsa öncü unsurları şahsında, sınıfın bu soruna duyarlılığının arttığını göstermektedir. Bunun her yolla, her olanak değerlendirilerek sınıf kitlesine de taşınabilmesi, işçi sınıfının kendi sınıf perspektifiyle Kürt sorunu konusunda ağırlığını koymaya başlaması, komünistlerin Kürt ulusal mücadelesine verecekleri asıl önemli ve gerçekten çözücü destek olacaktır. Bugün bu desteği örgütlemenin imkanları düne göre çok daha fazladır.

Bugün ileri işçilerin yeraldığı toplantılarda "Kürt sorunun eşitlik temelinde çözümü" talebinin bir mücadele şiarı olarak kabul edilmesini sağlayan dinamik, eğer bize düşen görevler etkin tarzda yerine getirilirse, hiç kuşkusuz ki bunu daha açık ve doğru br temelde mücadele alanlarına da taşıyacaktır.

Öyleyse yapılması gereken; "Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!", "Kirli savaşa asker yok!", "Kirli savaşa son, kardeş Kürt halkına özgürlük!" şiarları etrafında yaygın bir politik faaliyeti, bu şiarları sınıf ve emekçi hareketinin temel taleplerinden biri durumuna getirmeyi hedefleyen etkin bir eylem çizgisini örgütleyebilmektir.

Bu görev her zaman önemli ve acildi; fakat bugün her zamankinden daha önemli ve daha acildir. Komünistler bunun bilinciyle davranmalıdırlar.

EKİM

M. Sincar'ın cenaze töreni terörle engellendi

Batman katillerinin Ankara zorbalığı

DEP'in tutarsızlığı devletin işini kolaylaştırdı

Sömürgeci burjuvazinin Kürt sorununun kendince çözümü için uyguladığı ve "Kissinger formülü" olarak da bilinen "önce ez, sonra taviz ver" politikası her geçen gün daha da çıkınaza giriyor. PKK'nın önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesini zaman zaman taktik başarılar elde etse dahi ezemiyor. Bunda ulus olma ve bunun için mücadele etme bilincinin ve PKK'nın Kürt emekçi halkı içinde derinlemesine nüfuz etmiş olmasının büyük payı var. Ezemeyince taviz de veremiyor. Taviz vermeye takatinin de olmadığı koşullarda sömürgeci devlet, özel savaşı tırmandırabileceği son noktaya kadar sürdürme kararlılığındadır.

Bunun için her türlü vahşeti ve barbarca yöntemi kullanan sömürgeci devlet, işi Reformcu Kürt partisi DEP'in milletvekillerine suikast düzenlemeye kadar vardırmıştır. Batman'da öldürülen bir yurtseverin cenaze töreni için giden DEP milletvekillerinden Mehmet Sincar ve partinin il yöneticilerinden Metin Özdemir, failinin kontrgerilla olduğu aşikar olan bir silahlı saldırı sonucu katledildi. Bu cinayetin ardından 10 Eylül günü, içinde aile fertleriyle birlikte Leyla Zana'nın da bulunduğu bir sırada Sincar ailesinin evinin bombalanması, bu olayların münferit olmadığını, özel savaşın gelinen aşamada artık DEP milletvekillerini de hedef aldığını göstermektedir.

DEP'in Batman il yöneticilerinden Metin Özdemir'in cenazesinin ailesine verilmeyerek devlet güçleri tarafından gömülmesinden sonra tüm dikkatlar Sincar'ın cenazesine çevrildi. Cenazesi Ankara'ya getirilen Sincar için Meclis'te değil, DEP'in Ankara merkez binasının önünde tören yapılacağının parti tarafından açıklanması üzerine, yurtsever güçler, devrimciler, komünistler sömürgeci devlete karşı güçlü bir protesto gösterisi haline getirilebilecek cenaze törenine katılmak üzere Kürdistan ve Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'ya gitmeye hazırlandılar.

İstanbul'dan ve diğer illerden Ankara'ya gidiş, DEP'in ilçe örgütleri tarafından kaldırılacak otobüslerle gerçekeleşecekti. Fakat bu görülmedik bir engellemeyle karşılaştı. İstanbul'daki otobüslerin hemen tamamı polis kordonuyla çevrildi. İnsanlar otobüslerle birlikte gözaltına alındılar. İstanbul'dan çıkmayı başarabilenler, tek tek gitmeyi tercih edenler ya da polis kuşatmasından önce kalkan DEP otobüsleri oldu. Fakat İstanbul'dan çıkmak Ankara'ya varmanın garantisi değildi. Bunun için Gebze, İzmit ve Ankara girişinde kurulan polis-jandarma barikatını aşmak gerekiyordu. Kimlik kontrolü sonucu Kürt olduğu saptananlar ve toplu seyahat ettikleri anlaşılanlar bu barikatı aşamadılar.

Cenaze törenine katılımı engelemek için uygulanan bu terör yalnızca İstanbul'a özgü değildi. Ülke çapında binlerce insan ya hareket edeceği ilde ya da Ankara girişinde gözaltına alındı.

Ankarılılar bu terörden paylarına düşeni fazlasıyla aldılar. Bir gün öncesinde bazı gecekondu mahallelerine operasyonlar düzenlenerek, özellikle memur sendikalarının yöneticileri gözaltına alındı. "Bu törenin kendi sorunları olmadığı" söylenerek katılmak isteyenler tehdit edildi, törenin yapılacağı günün sabahı kent merkezine giden araçlarda yapılan kimlik kontrolu sonucu insanlar toplanarak karakollara yığıldı. Tabi ki gözaltına alınmak için Kürt olmak yetiyordu.

Devlet hem törene katılımı engellemek için terör estirdi, hem de DEP'in parti binası önündeki törenden sonra oluşturmak istediği yürüyüş kortejine izin vermedi.

Devletin terörüne ve tüm engelleme çabalarına rağmen 8 Eylül günü sabahın erken saatlerinden itibaren Ankara'nın merkezi cadde ve sokaklarda hissedilir bir canlılık ve kalabalık gözlenmeye başlandı. Ankara'ya gelmeyi başaranlar, tören konusunda inisiyatifi elinde bulunduran DEP'in tavrını bekliyorlardı. DEP merkez binasının bulunduğu Necatibey Caddesi ve bu caddeye açılan ara sokaklar polis tarafından tamamen tutulmuş, kimsenin geçmesine izin verilmiyordu. Çevrede sivil polislerle faşistler kolkola dolaşıyorlardı. DEP parti merkezi dışarıdan yalıtılmıştı ve bağlantı yalnızca telefonla kurulabiliyordu.

Günün erken saatlerinde Ankara sokaklarını dolduran kitlenin tepkisi nihayet öğleye doğru dışa vurdu. Sıhhıye'de bin kişilik bir gösteri oldu. Polisin

vahşi saldırısının neden olduğu panikle kitle dağıldı. Polis gözaltına aldığı göstericileri kıyasıya döverek semt karakollarına dağıttı. Bir kısmını ise baygın bir durumda Ankara'nın kenar semtlerine attı.

Günün ilerleyen saatlerine rağmen DEP'in tavrı, tören için engelleme kalkmadan cenazeyi kaldırmama ve bunu sağlamak için hükümet yetkilileri ile telefon trafiğini sürdürme doğrultusunda idi. Fakat DEP'in tavırsızlığı ve bekleyiş sonucu kitledeki tansiyon giderek düştü.

Öğleden sonra devletin kolluk güçlerinin parti merkezinin bulunduğu caddeyi tarfiğe açmaları üzerine kitle buraya birikmeye başladı. Dağılma uyarısının etkisiz kalması üzerine polis yaklaşık 500 kişilik bu kitleye vahşi bir biçimde saldırdı. Çok sayıda kişi yaralandı ve gözaltına alındı.

Aşağıda bu olaylar yaşanırken, yukarıda telefon trafiği devam ediyordu. Nihayet akşam saat beşte toplanan parti yetkilileri cenazeyi almama tavrılarını sürdüreceklerini bildirdiler.

Sonuç olarak sabahın erken saatlerinde Ankara yollarını dolduran kitlenin militan ruh hali heba edildi. Kitledeki militan potansiyelin eyleme dönüşmesinin önündeki en önemli engel polis saldırısından çok DEP'in tören konusunda ortaya koyduğu inisiyatifsizliği ve pasif tavrı oldu.

Sömürgeci devletin cenaze törenine yönelik engellemelerinin ve gündeme getirdiği terörün nedenlerini ise şöyle sıralayabiliriz.

Birincisi; Sivas katliamı sonrasında Ankara ve İstanbul'da yüzbinlerce kişinin katıldığı cenaze törenleri devleti teşhir ve protesto gösterilerine dönüşmüştü. Bu gösterilerin hedef tahtasında sosyaldemokrat yapıştırıcısıyla birlikte "katil devlet"in kendisi vardı. Meclisiyle, Genelkurmayıyla, emniyet genel müdürlüğü ile onun temel kurumları vardı. Devlet nitelik olarak diğerlerinden çok daha güçlü gösterilere neden olacağı apaçık olan böyle bir töreni göze alamazdı. Daha önceki törende, bir ANAP milletvekilinin deyişiyle, "Cumhuriyet tarihinde ilk kez gerçekleşen bir olay"ın ikinci defa yaşanmasına gözyumamaz, bir asma yaprağı olan meclisini ikinci kez taşlatamazdı.

İkincisi, törene katılmak için özellikle Kürdistan'dan kitlesel bir akışın olduğu, ilercilerin, devrimcilerin ve komünistlerin de katılacakları böyle bir cenaze töreni, Türkiyeli devrimcilerle Kürt yurtseverlerinin bir buluşma ortamı, Kürt ulusal hareketine verilmiş bir destek olacaktı.

Planlanan cenaze töreninden bir gün önce özellikle bu konuda olumlu bir tavır alan memur sendikalarının ve kitle örgütlerinin siyasi polis tarafından tek tek dolaşılarak "bu sizin meseleniz değil, onları bırakın" demeleri ve "törene katılırsanız olacaklardan siz sorumlusunuz" diyerek tehdit etmeleri ve ardından da törene katılacaklarını söyleyenleri gözaltına almaları, burjuvazinin bu buluşmadan duyduğu korkunun açık bir ifadesi idi. Devlet estirdiği terörle Kürt ulusal hareketiyle Türkiyeli ilerici ve devrimcilerin cenaze töreni vesilesiyle biraraya gelmesini de engellemek istemiştir.

Özgür Gündem çalışanlarının açlık grevi sürüyor

Sömürgeci Türk devleti tarafından Kürdüstan'da sürdürülen kirli savaş her geçen yeni bir boyut kazanıyor. En vahşi ve iğrenç yöntemleri devreye sokulmuş bulunuyor. Bu vahşeti ve iğrençliği sergileyen ve Kürt halkının haklı taleplerinin günlük basındaki sözcüsü olan Özgür Gündem gazetesi de bundan payını fazlasıyla alıyor. Özgür Gündem Çalışanları'nın kirli savaşın kendilerine yönelik saldırılarına karşı direnişlerini selamlıyor ve destekliyoruz.

"Özgür Gündem, basının susturularak rejimin suçlarına ortak edilmek istendiği bir ortamda, özgür basını onurlu bir biçimde temsil etme mücadelesi veriyor. Halklarımıza gerçekleri aktarma sorumluluğunu bir an olsun unutmuyoruz. Özgür Gündem şahsında, özgür basına yönelik saldırılar ve devlet terörü gün geçtikçe büyüyor. Bu topyekün saldırılar karşısında, daha güçlü bir biçimde durarak mücadele etmek görevi ile karşı karşıyayız. Kitle örgütleri, sanatçılar, yazarlar, gazeteciler ve bu baskılara karşı olan tüm insanları, Özgür Gündem'e yönelik baskıları teşhir etmeye, devletin yaratmak istediği kaos ortamı karşısında, Özgür Gündem'le dayanışmaya çağırıyoruz. Gazetemize yönelik bu çok yönlü ve kapsamlı saldırılar sona erinceye kadar süresiz ve dönüşümlü açlık grevini başlatıyoruz."

Özgür Gündem Çalışanları'nın 23 Ağustos 1993 tarihli açıklamasından

Mehmet Sincar katledildi Küçük Ozan öldürüldü mü?

DEP milletvekili Mehmet Sincar Batman'da, sokak ortasında Türk devletinin tetikçileri tarafından katledildi. Cinayet öylesine açık bir biçimde işlerdi ki, ardından şu ya da bu karanlık güç aramaya gerek kalmadı. Ama olayların bundan sonraki gelişimi daha da ilginçti. Çökmüş, çürümüş bir aygıt olan Türk devleti tam bir panik havası içerisinde, kokuşmuşluğunu bir kez daha tüm dünyaya sergiledi. Üstelik bir de Hayri Kozakçıoğlu'nun yolsuzlukları buna eklenen tuz-biber oldu.

Cenaze törenine katılmak üzere dört bir yandan binlerce insanın Ankara'ya akın edeceği belli idi. Onbinlerce insan bir günlüğüne de olsa Ankara sokaklarını işgal edecek, "Katil devlet!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Katliamın sorumlusu devlettir!" diye haykıracaktı. Üstelik Kürt halkı bu vesileyle, özgürlük tutkusunun sönmeyeceğini TC'nin başkenti Ankara'da tüm dünyaya ilan etmiş olacaktı. Sermaye'nin iktidarı buna izin veremezdi. Çünkü bu, kendi güçsüzlüğünü ortaya sermekten başka bir şey değildi.

Ankara'da ise cenaze töreninin engellenmesi için devlet güçleri tüm halkın üzerine kin ve barbarlık kustu. Hiç bir tören olmamasına karşın, "tören olacak mı?" diye çevrede dolaşan kişileri acımasızca saldırarak dövdüler, üzerlerinde tepindiler.

Akşam olduğunda, polisler kanlı ellerini yıkamak üzere inlerine çekilirlerken, bu kez yaşamımızda bir kaç yıldır yoğun bir biçimde yeralan TV kanalları devreye girdi. Daha önce anımsanacağı üzere Genelkurmay Başkanlığı tarafından görevleri bildirilmişti. Sermaye devletinin iğrenç yüzünü boyayıp halka şirin göstermek, ışıl ışıl renkleriyle, spikerlerin süzülen gözleri ve büzülen dudaklarıyla emekçi halkı sağır, dilsiz ve kör etmek burjuva medyasının işi olmak zorundaydı.

Binlerce insanın gözaltına alındığı, öldüresiye dövüldüğü, katledilen milletvekilinin cenazesinin devlet güçleri tarafından tam bir eşkiya pervasızlığı ile kaçırılıp memleketi Kızıltepe'ye gömüldüğü o akşam, küçük Ozan imdada yetişti. Nitekim son bir kaç gündür, şu ya da bu şekilde Ozan'm öyküsü Amerikanvari çekim ve anlatım teknikleriyle kamera önüne çıkarılmıştı. Final sahnesi ise oldukça isabetli bir biçimde, devletin korkudan başını sokacak delik aradığı o güne denk gelmişti. Ozan caddede bisiklet sürerken düşmüş ve kolunu kırmıştı. Ailesi, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastahanesi Acil Servisi'ne başvurmuş, Ozan'ın kolu alçıya alınmıştı. Ne yazık ki, burada Ozan'a uygulanan ilaç allerji yaptığından bir kaç gün komada kalan bu küçük çocuk ölmüştü. Ve suçlu derhal bulunmuştu. O gün acil serviste çalışan doktor ve hemşireler halka "teşhir edilmiş"ti.

Oyun parkları ve bisiklet yollarının neden yapılmadığını sormuyoruz. Doğrusu, ülkemizde emekçilerin çocuklarına süt ve yumurta dahi alamadığı koşullarda, parkları, oyun sahalarını hayal etmek bile lüks oluyor. Yalnızca burjuva çocuklarının yararlanabildiği şu pahalı kulüpleri de sorgulamıyoruz. Ortalama sağlık bilgisine sahip kişilerin dahi bilebileceği gibi, böyle bir olayın şanssızlık olduğu ortadayken ya da buna benzer bir çok olayda da olduğu gibi dünyanın neresinde olursa olsun açılacak soruşturmada sağlık personelinin aklanacağı belli iken, küçük Ozan'ın ölümünü kullanmaktaki amaç, sermayenin kanlı ellerini gözlerden gizlemek mi oluyordu? Halkın en iyi, en temiz duygularını da sömürmeyi sınıfsal karakteri gereği doğal sayan burjuvazi, Ozan'm bu "isabetli" ölümünü kendilerince en iyi biçimde kullanmak üzere ailesini de televizyon ekranına çıkarıp annenin ağlayışım ilk haber olarak naklen verdi. Böylelikle sözde ustalığını sergiledi. Ama ne yazık ki, Küçük Ozan'm ölümünün bu hayasızca sergilenişi bile sermayenin barbarlığını sergilemeye yetmedi.

Ozan yaşasaydı, bu devletin ona işsizlik, eğitimsizlik, paralı sağlık, terör ve alabildiğine sömürüden başka bir şey vermeyeceğini görecekti.Kürt olsaydı, bir de buna ulusal baskı eklenecekti.

Mehmet Sincar, diğer tüm devrimciler, yurtseverler ve komünistler gibi özgürlüğe olan inancı uğruna öldü. Ölümü güzel oldu. Ozan'm ise daha güzel ve mutlu bir dünyanın kavgasını vermeye zamanı olamadı. Üstelik cesedi bile akbabalar tarafından kullanıldı. Ölümü, kötü bir ölüm oldu.

SHP Kurultayı'nda sermaye kazandı

Özelleştirmeye ve özel savaşa devam!

Azgın bir kapitalist sömürünün ve Kürt halkına karşı barbarca yürütülen kirli bir özel savaşın hüküm sürdüğü Türkiye'de, artık burjuva politikacılarçareyi erken emekli olmakta ve yerlerini "yeni yüz"lere bırakmakta buluyorlar.

Demirel'den sonra İnönü'nün de "kendi isteği" ile gidişi, yalnızca bir "kaçış" olarak açıklanamaz. Kuşkusuz bu "gönüllü gidiş"in nedenlerinden biri düzenin çözümsüz sorunları karşısında düşülen acizliktir. Sorunları çözemeyenler, onların ağırlığı altında bunalıp kaçışıyorlar. Fakat daha önemli bir öteki neden ise, düzenin bir çirkef içinde debeleniyor olmasıdır. Onun çirkefe bulanmış çirkin yüzü artık makyaj tutamaz olmuştur. Yenilediği her makyaj kısa bir süre içinde dökülmekte, altındaki çirkin gerçek gözler önüne serilmektedir. Bu ise yeni makyajlar, "yeni yüz"ler gerektirmektedir.

Eskiyen yüzlerden İnönü'nün tekrar aday olmayacağını açıkladığı SHP 4. Olağan Kurultayı, tüm "tahminler"i doğrulayarak, burjuvazinin ekonomik istikrar tedbirleri ve Kürt sorunu konusundaki güncel ihtiyaçlarıyla uyumlu olan M.Karayalçın'ı parti genel başkanlığına seçti. Kuşkusuz ortada gerçekleşen bir tahmin değil, sermayenin para ve medya gücüyle elde ettiği planlanmış bir somut sonuç bulunmaktadır. Koalisyon hükümetinin daha da geliştirmek için canla başla çalıştığı serbest piyasa düzeninde her şey gibi burjuva partilerin kurultay delegeleri de birer metadır. Bir süre önce DYP delegelerine olduğu gibi, şimdi de SHP delegelerine fiyatları ödenmiş, sonuç satın alınmıştır.

Sabah'tan Güngör Mengi, son yolsuzluk hikayeleriyle herkesin üzerine çullandığı SHP'nin sanki linç edilmek istendiğini belirterek, *"Koalisyon ortağı olarak devletimize unutulmayacak bir hizmette bulunan SHP'yi linç etmeyelim; onu kurtarmak için ne gerekirse yapalım"* diyerek uyarıda bulunuyor, akıl veriyordu. Nitekim tüm burjuva cenah, kurultay vesilesiyle elbirliği etmiş ve Türkiye işçi ve emekçi sınıfları nezdinde, koalisyon ortaklığındaki icraatları nedeniyle pulları dökülmüş, halk düşmanı yüzü daha bir ortaya çıkmış SHP'nin kurtarılması işine omuz vermiştir.

Özellikle İSKİ skandalıyla "sopa"nın altına yatırılan SHP'ye kurultay vesilesiyle verilen bu destek "havuç" yerine geçmiştir. Kanal-6'nın haber spikerinin "sosyal-demokrat ümitlerin bereket tarlasına" dönüştüğü saptamasını yaptığı kurultay salonu, burjuvazinin hasadını toplayacağı bir ürün vermiştir: Murat Karayalçın ve ekibi.

Kendisini parti başkanlığına ve dolayısıyla başbakanlığı taşıyan DYP Kongresinde, ABD ve MGK'nın adayı olan Çiller'in seçilmek için hiç de delegelerin "sağduyu"suna güvenmediği, delege başına 50 milyon TL dağıttığı bizzat sermaye basınında yeralmıştı. Benzer biçimde, ilk yoklamalara göre Aydın Güven Gürkan'ın gerisinde olduğu yazılan sermayenin ve MGK'nm sosyal-demokrat adayı Murat Karayalçın'ı da, parti başkanlığına dolayısıyla başbakan yardımcılığına götüren yol, bir kez daha sosyal-demokrat delegelere dağıtılan banknotlarla döşenmiştir.

Akla şu soru gelebilir: Neden üzerine oynanan at, Aydın Güven Gürkan değil de Murat Karayalçın oldu?Murat Karayalçın'ın sermaye düzeninin bugünkü alternatifi olmayan programına denk düşen politikasına yukarıda değinmiştik. Aydın Güven Gürkan'a gelince; birincisi, Gürkan'm bu kurultayda seçimi kazanmak için ne bir isteği ve dolayısıyla ne de ciddi bir çabası oldğundan sözedilebilir.

Özel savaşın son derece vahşi yöntemlerle ve tüm hızıyla sürdürüldüğü bugünkü koşullarda kendi "sol"cu imajına ve programına henüz yer olmadığını, şimdi yapılması gerekenin koalisyon hükümetinin mevcut programını sürdürmek olduğunu bilebilecek kadar "akıllı" ve uyumlu bir sosyal-demokrattır Aydın Güven Gürkan. Mevcut koalisyon hükümetinin baş mimarlarından biri olan Gürkan'ın şu anki iddiasızlığı, Kürdistan'da yürütülen özel savaşın hem günümüzdeki karakterini ve hem de gelecekteki muhtemel ihtiyaçlarını birarada gözetmektedir. Kürt sorununda güdük de olsa "reform" politikasının ve bazı "demokratik açılımlar"ın sözcülüğünü yapan Gürkan'ın çizgisi, özel savaşın bugünkü karakterine/ihtiyaçlarına denk düşmemektedir. Bu çizgi ve onun temsilcisi, sömürgeci burjuvazinin Kürt sorununda, gelecekte bazı reform adımları atmak ihtiyacı duyacağı muhtemel bir durumda kullanılmak üzere saklı tutulan bir stepnesi olabilir ancak.

Şubeler Platformu toplanamadı

Bürokratlar sorumluluktan kaçıyor

28 Ağustos'da yapılması düşünülen Sendika Şubeler Platformu'nun genişletilmiş toplantısı ne yazık ki gerçekleşemedi. İstanbul Şubeler Platformu ve Hava-İş Sendikası yaklaşık bir hafta öncesinden ortak bir basın toplantısı düzenleyerek Bostancı Gösteri Merkezi'nde gerçekleştirecekleri paneli duyurmuştu. Ne var ki basına verilen açıklamadan daha önce Şubeler Platformu'nun 18 Temmuz'da düzenlediği genişletilmiş temsilciler toplantısında alman genel grev kararma hiç değinilmemişti. Dahası o günden beri bu doğrultuda hemen hiç bir çaba sarfedilmemişti. Kısacası 28'inde yapılacak toplantıda çıkacak sonuçlara bel bağlanıyordu.

Toplantı sabahı beklenenin tersine kapı önünde biriken kalabalığın sayısının oldukça az olduğu görüldü. Gösteri Merkezi'nin önünde daha çok kamu çalışanları ve değişik dergi muhabirlerinden oluşan yaklaşık 500 kişilik bir kitle mevcuttu. 11.00 civarında toplantının yapılamayacağı duyuruldu. Çünkü salon sahibi Gösteri Merkezi'nin tadilat dolayısıyla kapalı olduğunu belirterek salonu kullanıma açmayı reddetmişti. Sonuçta sermaye cephesinin sözcüleri türlü ayak oyunlarıyla bu toplantının yapılmasını engellemişti ama Şubeler Platformu'nun da ciddi bir sorumsuzluğu sözkonusuydu burada. Devletin sözcülerinin verdikleri sözlere güven duyulmuş ya da bazı sendika yöneticileri toplantıyı bilerek gizlice engellemişlerdi. Daha sonra Platform adına konuşan Hava-İş Genel Başkanı Atila Ayçin'in, işçi sınıfının *"mücadele birliğinden kimler rahatsız oluyorsa onlar engelledi, bunu nasıl anlarsanız anlayın" ve "içimizde ya da dışımızda Türkiye'de mevcut düzenle uyumlaşanlara karşı, işçi sınıfı ve memurların tabanda birliğini yaratarak bu toplantıları devam ettireceğiz"* sözlerinden anlaşılan da bu oldu.

Toplantının ertelendiği ilan edildikten sonra İzmir, İstanbul, Ankara, Eskişehir, Zonguldak, İzmit, Diyarbakır'dan gelen izleyici kitlesinin öfkesini dindirmek için sendika yöneticileri epeyce dil döktüler. Kapının önünde bekleyenlerin kimileri hemen orada, Gösteri Merkezi'nin bahçesinde toplantının yapılabileceğini söylediler. Ancak kabul edilmedi. Hava-İş Genel Merkezi'ne gidilebileceği ve orada bir durum değerlendirmesi yapılabilceği önerisi ise kabul edildi.

Hava-İş Genel Merkezi'ndeki salonda uzun bir bekleyişten sonra Şubeler Platformu adına Atila Ayçin izleyicilerden özür diyerek toplantının neden ertelendiğini açıkladı. Konuşması sırasında ilk kez tüm Türkiye'yi kapsayan ve kamu çalışanlarıyla birlikte davranan bir toplantı gerçekleştirmeye çalıştıklarını ifade etti. Toplantıyla birlikte örgütlülük genişleyecek ve derinleşecekti. Mümkün olduğunca geniş katılımlı bir toplantıyı amaçlıyorlardı. Öyle ki tartışan sendikacılar değil işçilerin kendileri olacaktı.Son olarak toplantının 26 Eylül'e ertelendiğini açıkladı. Daha geniş katılımlı ve nitelikli bir toplantının gerçekleşebilmesi için adım atılması gerektiğini söyleyerek sözlerini bitirdi.

Daha sonra çok sayıda sendikacı ve şiçi söz aldılar. Bir işçi toplantısının pekala bu salonda da devam edebileceğini, bunun hiç bir mahzuru olmadığını savundu. Pek çok işçi de bu konuda hemfikirdi. Ancak Ayçin 200 kişilik bir sayının böyle bir toplantı için yetersiz olduğunu öne sürdü. Her ne kadar toplantı ertelenmiş olsa da, yaklaşık ikibuçuk saatlik bir tartışma ortamı doğdu.

İzmir'den Tümtis Sendikası'na üye bir işçi çalışmanın tek eksikliğinin salon konusunda düşülen zaaf olmadığını, bir dizi eksikliğin sözkonusu olduğunu ileri sürdü. Örneğin çıkarılan afişlerin bir gün önce İzmir'e ulaştığını söyledi. Diğer illerle düzenli bir iletişimin kurulamadığından, toplantıya katılımın yetersizliğinden, bunun ise platformun İstanbul'da da ciddi bir çalışma yürütmediğinin göstergesi olduğundan sözetti. Toplantı bir amaç değil, bir takım sorunlara karşı mücadelede kullanılacak bir araçtı. 26 Eylül'e ertelenmesini eleştirerek, bunun gündemin gerisinde kalmak anlamına geleceğini belirtti. Ayrıca Temmuz ayında alınan genel grev kararını anımsattı. İş bu kararı almakla bitmiyordu. Gerçekleşmesi Türk-İş'e bağlanmışsa, o zaman güçsüzlük sözkonusu idi. Genel grevin örgütlenmesi Türk-İş'e rağmen gerçekleşmeliydi...

İzmir'den bir başka konuşmacı işçilerin artık laf değil iş istediğini ifade etti. İş ise yasalara rağmen eylemselliği yaşama geçirmekti. Yasaları zorlamakla, onların dışına çıkmakla işçilere güven verilebilirdi. Nitekim işçiler varolan yasalar çerçe-

vesinde bir şey yapılamayacağını artık biliyordu.

Zonguldaklı madencilerin konuşması ise özetle; "Bir şeyler yapalım ama hemen yapalım, çünkü biz zor durumdayız", şeklinde oldu. Onbinlerce işçi kapı önüne konulacaktı ve artık işçilerin pijamalı bir genel grev soytarılığına tahammülleri yoktu.

Konuşan sendikacılar daha çok platforma ve onun çalışmalarına yönelik eleştiri getirmemeye özen gösterir, hatta onların bugün öne çıkmalarını takdirle karşıladıklarını belirtirken, işçileri öneri adı altında platformu eleştiri yağmuruna tutular. İşçilerin bir çoğu sözü bizzat fabrikada örgütlenmenin zorunluluğuna ve genel grev komitelerine getirdi. Ancak görebildikleri tek alternatif Şubeler Platformu'ydu..

Konuşmacı işçilerin önemli bir kısmı genel grevin taleplerini sıralarken özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma ve işsizlik dışında yargısız infazlar, Kürt halkı üzerinde sürdüreln baskı ve katliam politikalarına karşı tavırlarını da ifade ediyorlardı. Kısacası bu toplantıda telafuz edilen daha çok politik bir genel grevdi.

Atila Ayçin eleştirilere yanıt olarak, konuşan işçileri suçlayıcı bir biçimde; "Siz ne yapıyorsunuz? Toplusözleşmelerden sonra ne yaptınız?" diye sordu. Ona göre Şubeler Platformu fiili bir örgütlülüktü, başka bir deyişle tüzel bir kişiliği yoktu. Ve tüm çabası gerçekten işlevsel bir genel grev örgütlemekti. Ayrıca örgütlülüğün mutlama bağımsız olmas ve hiç bir hareketin buna sözde önderlik ediyormuş havalarına girmemesi gerektiğini, çünkü bunun gerçek olmadığını vurguladı. Kimilerinin Şubeler Platformu üzerinden yaratmaya çalıştığı "partimizin önderliği" imajının bunda etkisi olduğu kuşkusuz.

Şubeler Platformunun ne olduğu ve neler yapabileceği bilinmektedir. İşçi sınıfının öfkesinin kabardığı, Türk-İş'in ikiyüzlü bürokratlarından umudu tamamen kestiği böylesi yükseliş dönemlerinde dipten gelen basınçla toplanan, ancak hiç bir şey yapamayan bir platformdur. Her süreçte, dönemin en az yıpranmış sendikacılarının sözcülüğüne soyunduğu Şubeler Platformu'nun bugün ne yapısı ne de karakteri değişmiştir. Kendi öncü partisinden yoksun sınıfın öncülerinin platforma umut bağlamaları verili konum değerlendirildiğinde anlaşılabilir. Ancak devrimci-demokrasinin mal bulmuş mağribi türünden platforma biçtikleri değer kendi çıkmazlarının açık bir göstergesidir. Platforma yönelik, "Soyunduğunuz görev onurlu bir görevdir", "Bu işi ancak siz başarabilirsiniz" türünden övgülere bel bağlamak da sınıfın kuyruğuna takılınayı kendine görev edinmekten başka bir şey değildir.

Kısacası işçi sınıfı dün alanlarda dile getirdiği sloganının bugünde takipçisi olduğunu her vesileyle ortaya koymaktadır. Bu görevi omuzlamanın bricik yolu ise sendika binalarındaki bazı bürokratlara şevk vermekten değil, bizzat fabrikalarda genel grev komiteleri kurarak örgütlemekten geçmektedir. Kötünün iyisinin peşine takılıp sahte umutlara bel bağlayan devrimci demokrasi sendikacıların genel grevi örgütlemesini bekleyedursun, açık bir şekilde "artık laf değil, pratik istiyoruz" diyen işçi sınıfına önderlik etmek yükümlülüğü komünistlerin sırtındadır. Şiarımız gerektiğinde sendikalardan da yararlanarak ama onlara rağmen politik genel grevi örgütlemek için ileri, olmalıdır.

Elif DENİZ

Eleştiride titizlik

Ekim'in 76. sayısında yayınlanan *"İşkence: Amaçlanan Ne?"* başlıklı ve E. Deniz imzalı yazı, 80. sayıda *"Bilimsel Çalışmaların Marksist Yorumu"* başlıklı ve Y. Aydın imzalı bir başka yazının eleştiri konusu oldu.

Eleştiri silahı, doğru ve yerinde kullanılmadığı zaman, eğitici ve dönüştürücü işlevini yerine getiremez. Eleştiri, eleştiri konusu edilen yazının iyi bir biçimde incelenmesini ve üzerinde düşünülmesini gerektirir. Aksi halde eleştirinin kendisini nesnel temeller üzerine kurmak olanaksızdır.

Y. Aydın yoldaşın, sözkonusu yazıyı yanlış yorumlayarak üzerine eleştiri inşa etmesi doğru ve yerinde bur tutum değildir.Yazısı yeniden okunduğunda görülecektir ki, yazının ana içeriği başlığında da kullanıldığı gibi burjuvazinin işkenceyi hangi amaçla kullandığıdır. Yoksa Y. Aydın yoldaşın yorumladığı gibi "işkencenin kişiliği parçaladığı, korkak, ürkek, silik kişilikler yarattığı" üzerine değildir. Benzer yanlış yorumlar yazı boyunce yinelenmesine rağmen, yukarıda gösterdiğimiz örnek sorunu anlaşılır kılması açısından yeterlidir.

Y. Aydın yoldaşın hem eleştiri konusu ettiği yazının kendisini, özellikle de son bölümünü ve hem de kendi yazısını dikkatlice gözden geçirmesi halinde, eleştirinin haklı temeller üzerinde inşa edilmediğini görmesi zor olmayacaktır.

Sosyalist Sağlık Çalışanları'ndan çağrı:

Sendikamıza sahip çıkalım!

Tüm Sağlık-Sen Genel Merkez Temsilciler Kurulu Üyelerine

Arkadaşlar,

Geçtiğimiz Temmuz ayında oldukça hareketli günler yaşadık. 15 Temmuz'da bir çok ilde onbinlerce sağlık çalışanının katıldığı grevler yaptık. Devam eden günlerde ise özellikle İstanbul'da grevlerimiz devam etti. Bu eylemlerimizle kamu çalışanlarının ileri kolu olduğumuzu bir kez daha gösterdik. Fakat diğer işkolları tarafından yalnız bırakıldığımız, programsız, örgütsüz bir tarzda eylemlerimizi sürdürdüğümüz ve eylemlerde bir sıçrama yapamadığımız için bir süre sonra katılım düşmeye, eylemlerimizin yaptırım gücü yok olmaya başladı. Bu, bizim her sene maruz kaldığımız bir durumdur.

Arkadaşlar,

Bizim eylemlerimiz belli bir program dahilinde yürütülmüyor ve örgütlülükten de yoksun. Eylemler kendiliğindenciliğe teslim edilmiş durumda. Yani eylem öncesinde merkezi bir eylem programı ve işyeri, bölge, vb. toplantılarla ülke genelinde örgütlenme çalışması yapılmıyor. Eylem öncesi yazılı anlamda cidi bir propaganda çalışması yok. Böyle olduğu için de eylemler dağınık bir şekilde ve ancak bir kaç ilde yapılabiliyor. Örneğin İstanbul'da bile dört şubenin eylemleri farklı günlerde yapılabiliyor. Kısaca ülke çapında örgütlü ve bilinçli bir tarzda eylem yapabildiğimiz söylenemez. Bu durum eylemlerin yaptırım gücünü azalttığı gibi kitlede güvensizliğe de yolaçıyor.

Diğer bir konu ise eylemlerimizde diğer sendikalar tarafından yalnız bırakılmamızdır. Dikkat edilirse her eylem döneminde KÇP denilen oluşumdan her sendikayı bağlayan eylem adı altında bazı kararlar çıkıyor. Ama iş greve gelince her sendikayı bağlayıcı bir karar alınmıyor. Yapabilen yapsın diyerek bu önemli eylem geçiştiriliyor. Sonuçta da baladiye ve maliye işkolu dışında bizimle birlikte kimse iş bırakmıyor. Bu işkollarında da grev bir günle sınırlı kaldığı için bizler gene yalnız kalıyoruz. Bunun sonucunda da bir süre sonra biz de eylemlerimizi bitiriyoruz. Kısaca KÇP denilen oluşum bu haliyle bize göre, işlevsiz ve reformist bir yapıdır. Bugün talep ettiğimiz haklarımızı alabilmemiz için yapılması gereken grev ve genel grev eyleminden sürekli kaçan bir oluşumdur. Bu sebeple KÇP'de sendikamız etkin ve kişilikli politika yapmalı ve ve bu eylemlerden kaçanlar hemen teşhir edilmelidir. Oysa pratikte sendikamızın bu konuda yaptığı hiç bir somut iş yoktur. Bu platformun bu tavırları sendikamız tarafından da kitlelerden gizlenmektedir. Dolayısıyla suç ortaklığı yapılmaktadır. Sonra da kendi iç toplantılarımızda yönetim kurulu eylem yapılmamasının suçunu platforma atarak işin içinden sıyrılmaya çalışmaktadır. Bu konuda geçmiş toplantılarda söylediklerimizi bir kez daha yineliyoruz. Yönetim kurulu tüm suçu KÇP'nin sırtına atarak bu işten sıyrılamaz. Çünkü bu platformda dönen dolapları kitleye açıklamamakla, bu platformun reformist politikalarını teşhir etmemekle ve tavır almamakla bu platformun suçortağıdır. Bunu kabullenmiyorsa yapacağı şey, yukarıda söylediklerimiz olmalıdır.

Arkadaşlar,

Sendikamızın önünde duran ve çözülmesi gereken önemli bir sorun da merkez yönetim kurulunun durumudur. Çünkü genel merkez tümüyle çökmüş durumdadır. Başkanlık ve çeşitli sekreterlik koltuklarında oturanlar hiç bir somut iş yapmamaktadırlar. Bu arkadaşlar en basit koordinasyon görevlerini bile becerememektedirler. Bu sebeple politika üretme, KÇP'de etkin politika yapma, sendikayı merkezi anlamda yönlendirme, ülke gündemine müdahale etme, sendika üyelerine yönelik saldırılara örgütlü bir şekilde karşı koyma, eğitim, örgütlenme, dış ilişkiler, toplusözleşme, vb. bir çok konuda bu yönetimin birşeyler yapabileceğine inanmıyoruz. Ve bu konularda dişe dokunur hiç bir politikalarının da olmadığını düşündüğümüz bu arkadaşların, niye bu göreve talip olduklarını ve hala niye istifa etmediklerini anlayamıyoruz. Çünkü bu arkadaşlar göreve seçildiklerinden beri sendikamızı ileriye değil sürekli geriye götürmüşlerdir.

Somut hiç bir iş yapılmaması konusunda bugüne kadaki her toplantıda yönetim kurulu mali sorunu önplana çıkarıyor. Bize göre de bir sendikanın işlemesinde mali sorun önemli bir yer tutmaktadır. Fakat bu sorunun çözümü de sendikanın varlığını, örgütlülüğünü üyelere hissettirmektir. Oysa yönetim kurulu hem bu konuda bir çaba sarfetmiyor, hem de her eleştiri karşısında bunu öne sürüyor. Bu konu artık bıkkınlık yaratmaktadır.

Arkadaşlar,

Genel merkez temsilciler kurulu, sendikamızın genel kuruldan sonraki en yetkili organıdır. Bu kurul, genel merkeziyle, şubeleriyle, örgütlülüğüyle ve politikalarıyla sendikamızın tüm sorunlarını grup çıkarlarından uzak ve samimi bir şekilde tartışabilmeli ve somut kararlar alabilmelidir. Bunu yapamadığımız durumda sendikamız daha da kötü bir duruma düşecektir. Bize göre alınacak ilk somut karar bu yönetimin istifa etmesi kararı olmalıdır.

* Bürokratik aygıtlar değil, sermaye düzenine karşı dişe diş mücadele eden bir sendika!
* Yaşasın grevli toplusözleşmeli sendika mücadelemiz!
* Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
* Yaşasın sosyalizm!

21 Ağustos 1993
Sosyalist Sağlık Çalışanları

Tüm Sağlık-Sen yönetimi ehlileşiyor

Tüm Sağlık-Sen Genel Merkezi uzun bir aradan sonra geçtiğimiz günlerde yayın organının 4. sayısını çıkardı. Devrimci-demokrat kesimlerden birinin çıkardığı ve sürekli "gerçek"leri yazan bir yayın organının karikatürü olan bu sayıda üçüncü sayfada ve imzasız (yani yönetimi bağlayan) yayınlanan *"Ne İçin Mücadele Ediyoruz"* başlığını taşıyan bir yazı dikkat çekiyor. Çünkü başlığından da anlaşılacağı gibi bu yazı, Tüm Sağlık-Sen'in amacını ortaya koyuyordu. Buna göre Tüm Sağlık-Sen 8 başlıkta toplanan amaçlar için mücadele ediyor. Bu amaçlar içinde sendikal anlamda her şey var. Ülkenin gündemini ilgilendiren politik ve toplumsal hiç bir şey yok. Özellikle bizzat sendika tüzüğünde ve programında bulunan sömürüsüz bir dünya, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, devlet terörüne karşı mücadele vb. önemli amaçlar buraya hiç konmamış.

Belitmek gerekir ki, bunda şaşılacak hiç bir şey yok. Bu yazı bizim uzun süredir yaptığımız tespitlerin bizzat bu yöneticilerin ağzından tescil edilmesinden başka bir şey değildir. Çünkü biz uzun süredir, bunlar yeni dönem bürokratı sendikacılardır ve reformistlerdir diyorduk. Bu yazı bunların reformistliğinin ve sendikalistliğinin belgesidir. Uzun süredir fiilen uyguladıkları politikanın yazıya dökülmüş halidir.

Bilindiği gibi sermaye devleti başlangıçta kamu sendikalarını yok etmeye çalıştı. Bunu başaramayacağını kısa bir süre içinde anladı ve bu kez ehlileştirme yoluna gitti. Bu politikasını uygulamak için de hükümetin SHP kanadını devriyi soktu. Sonuç olarak devlet bu politikasında oldukça başarılı oldu. Fakat sadece Tüm Sağlık-Sen bu politikayı reddetti ve savunduğu ilkeler doğrultusunda mücadelesine devam etti. Bunda komünistlerin Tüm Sağlık-Sen yönetiminde belirleyici bir konumda bulunmalarının etkisi vardı. Fakat '92 yılında genel kurulda komünistlerin yönetimi kaybetmelerinin ardından sendika hızla devletin istediği noktaya gitmeye başladı. Fakat yaratılan gelenek kolay yokedilemezdi. Özellikle işyeri inisiyatifi ve eylemler hala yok edilebilmiş değil. Fakat programatik anlamda görüşler hızla yok edilmeye başlandı. Bu anlamda devletin istediği sınıra gelindi. Kısaca kamu çalışanları sendikaları bugün her vesileyle devlete göz kırpmaktadırlar. Bu yazı da bunun bir örneğidir. Öyle ki sendika yöneticileri sözde karşı çıksalar da grevsiz bir yasaya dünden razılar. Özellikle Tüm Bel-Sen'in grev hakkı olmadan da toplusözleşme yapılabileceğini ispat çabaları, Tüm Sağlık-Sen başkanının sözünü ettiğimiz dergide asıl hedef olarak toplusözleşmeyi göstermesi bunun örnekleridir.

Sorun burada devletin çıkaracağı yasadadır. Yöneticilerin beklentisi budur. Çünkü yasa çıktığında özellikle mali konularda oldukça rahatlayacaklar. Fakat devlet sendikaların iyice ehlileştiğinden emin olmak istemektedir. Hiç kuşku duyulmasın, emin olduğunda yasa çıkarılacaktır.

Sonuç olarak Tüm Sağlık-Sen bugün hızla devletin istediği rotaya girmektedir. Fakat tabanın buna tepkisiz kalacağı düşünülmemelidir. Komünistlere bu tepkiyi örgütlemede önemli görevler düşüyor.

Devrim EGE

Kamu çalışanlarına sürgün saldırısı

Temmuz ayı içinde yoğun eylemler gerçekleştiren kamu çalışanları, bugünlerde sermaye devletinin sürgün saldırısıyla karşı karşıyalar. Tüm Sağlık-Sen Bakırköy Şubesi Eğitim Sekreteri, Bakırköy Devlet Hastahanesi'nden Çatalca Devlet Hastahanesi'ne sürgün edildi. Bu olaya ancak 6 gün sonra "tavır" koyabilen Tüm Sağlık-Sen merkez ve şube yöneticileri Bakırköy Devlet Hastahanesi önünde 50 kadar sağlıkçının katıldığı bir basın açıklaması yaptılar. Kısa bir süre öncesinde bitişiğindeki Akıl Hastahanesi'yle birlikte yüzde yüze varan katılımla iş bırakılabilirken, bugün bu hastahaneden dahi destek alınamaması eylem doğrultusunda hiç bir ciddi çalışmanın yapılmadığını gösteriyordu.

Bugün sürgünler Temmuz eylemliliklerinde başı çeken sağlık ve maliye işkollarında ve özellikle de öncü kamu çalışanları üzerinde yoğunlaşmış durumda. Devletin bu saldırıları karşısında sendikaların yeterli hazırlığa ve örgütlülüğe sahip olduğu söylenemez. Temmuz döneminde örgütlenme özgürlüğü ve ekonomik talepleri için onbinlerle ayağa kalkan kamu çalışanları ve sendikaları sürgünler karşısında oldukça tavırsız görünüyorlar. Özellikle sendikalar basın açıklamasından öte bir şey yapmaya yanaşmıyorlar. Ya da böyle bir saldırı beklemiyorlarmış gibi bir halleri var. Oysa devletin günlerdir süren eylemlere tavırsız kalmayacağını ve saldırıya geçeceğini bilmek için için hiç de kahin olmak gerekmiyordu!

Saldırıyı en yoğun yaşayanlar sağlık çalışanları. İstanbul, Ankara, Malatya, Kayseri ve Diyarbakır'da "geçici görevlendirme" adı altında sürgünler yaşanıyor. Bunlar karşısında Tüm Sağlık-Sen tam bir tavırsızlık içinde.

Bir süre önce Diyarbakır'da yaşanan kitlesel sürgünler karşısında bakan ile görüşmek dışında hiç bir şey yapmayan, Diyarbakırlı sağlıkçıların Bakanlık önündeki eylemlerini yalnız bırakan Tüm Sağlık-Sen Genel Merkezi, bugün de aynı duyarsızlığı sergiliyor. Hatta kendisine devrimciyim diyen bazı çevrelerin insanları sürgünün yaşandığı işyerinde basın açıklamasına dahi karşı çıkabiliyorlar.

Sonuç olarak önümüzdeki günlerde sermaye devletinin sürgün saldırısının deam edeceği kesin. Buna hazırlıklı olmalı, tavır almaları konusunda sendika yönetimlerine baskı yapmalıyız. Sürgüne karşı tavır basın açıklaması değil, eylemlilik ve grevlerdir.

Devrim EGE

Şişli Eftal Hastahane'sinde Polis-İdare-Tabip Odası İşbirliği

Şişli Eftal Hastahane'sinde işyeri temsilcileri 20 Ağustos'ta yapılacak eylem için bir kaç gün öncesinden servis servis dolaşarak ve afişleme yaparak propaganda çalışması yaptılar. Bunun üzerine hastahane idaresi ve polis eylemi engellemek için servisleri dolaşarak çalışanları tehdit ettiler ve afişleri söktüler. Bu her eylem döneminde karşılaşılan bir durumdu. Yeni ve şaşırtıcı olan, İstanbul Tabipler Odası'nın eylemleri kırmak için yürüttüğü kampanya oldu. Bugüne kadar yapılan eylemlere katılmayan, dahası Temmuz döneminde olduğu gibi eylem kırıcılığı için küçük çaplı faaliyetler yürüten İTO temsilcileri, sağlık çalışanlarından gelen tepkiler üzerine geri adım atmışlardı. Bu kez eylemi kırmak için yoğun bir faaliyet yürüttüler ve hastahane içinde iki kez İTO imzalı ve çalışanları eyleme katılmamaya çağıran yapıştırmalar yaptılar. Sendikaların yaptığı yapıştırmaları anında söken polis ve idare, bunlara hiç dokunmadı. Bu durum çalışanlar tarafından tepkiyle karşılandı.

Tüm bu baskılara ve eylem kırıcı çalışmalara rağmen 20 Ağustos günü Şişli Eftal Hastahanesi'nde bir çok birimde iş bırakıldı. İdare-polis-İTO işbirliği eylemi kıramadı. Eylemden sonra Şişli şubesinden İTO'ya ve hastahane idaresine olayı protesto eden bir açıklama gönderildi.

Sonuç olarak düzenlediği mitingle sağlık alanında bölücü çabalara girişen İTO, Şişli Eftal Hastahanesi'ndeki tavrıyla bu çabalarını hızlandıracağını göstermiştir. Komünistlerin tavır alınması gerektiği konusunda yaptıkları tüm baskılara rağmen, yazık ki Tüm Sağlık-Sen bunu hala yapmamıştır.

Devrimci Demokratik Güç Birliği üzerine

PKK'nın Mayıs ayı içerisinde ERNK Avrupa Örgütü aracılığıyla Türkiyeli sol örgütlere yaptığı güçbirliği çağrısıyla başlayan girişimler, Haziran ayı içinde Devrimci Demokratik Güç Birliği'nin (DDGB) kuruluşuyla sonuçlandı. DDGB'nin kuruluşunda yeralan PKK, TKP-Kıvılcım, MLSPB, TKP-ML Hareketi, TDP, TKEP ve Devrimci Partizan, oluşturulan güçbirliğinin amaç ve hedeflerini 15 Haziran 1993 tarihli bir bildiriyle kamuoyuna duyurdular. Kuruluşunun hemen ardından, "Kürdistan ve Türkiye'de yaşanan vahşet ve zulme karşı üç aylık bir kampanya başlatma kararı" alan DDGB, bu doğrultuda Avrupa'da bazı etkinlikler gösterdi. Ne var ki aradan geçen üç aylık süreye rağmen güçbirliğinin sonuçları henüz Türkiye'ye hissedilir biçimde yansımış değil. Bu arada kuruçulardan MLSPB, bazı pratik nedenler ileri sürerek Ağustos ayı içinde güçbirliğinden çekildi.

Büyük bir parçalanmışlık ve dağınıklık içinde bulunan Türkiye devrimci hareketinin siyasal mücadele içinde güçlerini birleştirmesi, devrimci bir temel üzerinde eylem birliğini geliştirmesi ve bunu belli biçimler içinde kurumlaştırması, devrimci sınıf mücadelesinin temel bir ihtiyacıdır. Sermayenin işçi sınıfına, tüm çalışan kesimlere ve ulusal özgürlüğü için savaşan Kürt halkına karşı "topyekün" bir saldırı sürdürdüğü şu günlerde, böyle bir güç ve eylem birliği her zamankinden ayrı bir önem taşımaktadır.

Oysa belli özel vesilelerle zaman zaman "dergiler platformu" üzerinden oluşan cılız ve şekilsiz işbirliği çabaları ile belli kitle eylemlerinde kendiliğinden buluşmalar dışında tutulursa, devrimci örgütlerin faaliyetleri ve eylemleri arasında sürüp giden rahatsız edici bir kopukluk var. Kürt devrimci hareketiyle (somutta PKK ile) ilişkilerde ise çok daha belirgin yaşanan bir zaaftır bu.

Devrimci örgütler arasında güç ve eylem birliği pratiği, geleneksel olarak hep zayıf olagelmiştir. Bunun temelde hareketin küçük-burjuva ideolojik-sınıfsal yapısından kaynaklanan çeşitli nedenleri vardır. Bugünkü kopukluk 12 Eylül sonrasındaki genel zayıflama ve iddiasızlaşma ile de sıkı sıkıya bağlantılıdır. Uzun zamandır siyasal mücadelenin kenarında kalış, beraberinde devrimci mücadelenin acil ihtiyaçları doğrultusunda bir güç ve eylem birliğinin önemini gereğince değerlendirememeyi de getirebilmektedir.

Bu gerçeklerin ışığında bakıldığında güçbirliği doğrultusundaki çabalar anlamlı ve önemlidir. Bazı devrimci örgütlerin DDGB adı altında oluşturmuş bulunduğu güç birliği de kuşkusuz bu doğrultuda atılmış iyiniyetli bir adımın ifadesidir. EKİM, PKK'nın çağrısıyla başlayan girişimi bu yönüyle destekledi ve ön çalışmalara katıldı. Ne var ki Devrimci Demokratik Güç Birliği'nin kuruluşu içinde yeralmadı. Zira bu birlik bugünkü biçimiyle EKİM'in politik sorumluluğunu üstlenemeyeceği esasa ilişkin zaaflar taşımaktadır.

Devrimci Demokratik Güç Birliği'nin en temel zaafı, onun kendisi için tanımladığı mücadele platformundan kaynaklanmaktadır. Bu platform, Devrimci Demokratik Güç Birliği'nin Kuruluş Bildirisi'nde ifadesini bulmaktadır. Kuruluş Bildirisi, ön tartışmaların ve eleştirilerin ardından ortaya çıkan **en ileri** metindir. Ne var ki bu metin bu son şekliyle bile devrim hedefinden ve iktidar perspektifinden yoksun reformcu bir belgedir.

Devrimci bir siyasal mücadele platformu, öncelikle kendini, kurulu toplumsal ve siyasal düzen ve iktidar karşısında, açık bir devrim hedefi ve devrim hedefi ve devrimci iktidar perspektifiyle tanımlamak zorundadır. Devrimci bir güçbirliğinin, bu birlik eğer gerçekten devrimci olacaksa, gözetilmesi gereken asgari devrimci bir temel önkoşuludur bu. Kuruluş Bildirisi, ön tartışmalarda EKİM tarafından yöneltilen tüm uyarı ve eleştirilere rağmen, bu temel önkoşulda açık bir tutum almaktan ısrarla kaçınmıştır. Bugünkü güçbirliğini oluşturan grupların istisnasız tümü, tali noktalara yöneltilen tek tük itirazlar ötesinde, Bildiri'nin son derece geri ilk taslağını bile **esas perspektifi** yönünden onaylayabilmişlerdir.

Bildiri'de Türkiye kapitalizmi ve sermaye iktidarı üzerine tek kelime bulmak olanaksızdır. Gündelik propaganda ve teşhir faaliyetlerinde döne döne Türkiye kapitalizminin açmazlarından,

tıkanmışlığından, sermaye iktidarının çözümsüzlüğünden sözedenlerin, ortak bir devrimci mücadele platformu oluştururlarken, bu tıkanmış düzen ve çürümüş iktidar karşısında açık bir devrimci siyasal tutum alamamaları anlaşılır bir durum değildir.

Kendilerini "devrimci parti ve örgütler olarak" tanımlayan DDGB kurucuları, "emperyalizme, faşizme, sömürgeciliğe, şovenizme, cins ayrımcılığına ve doğanın tahribine karşı olmak ilkeleri" doğrultusunda birleştiklerini ilan ediyorlar. Fakat şunu unutuyorlar ki, eğer bunlar soyut değil de somut içeriği olan "ilkeler" ise, tüm bu "karşı olma"lar, içinde mücadele edilen topluma hakim bulunan sınıf egemenliğine karşı açık bir tutumla birleşmediği sürece, kendi başına devrimci bir platformun göstergesi olamazlar. Kişi emperyalizme karşı olur da ilerici yurtsever olur, faşizme karşı olur da burjuva demokratı olur, sömürgeciliğe ve şovenizme karşı olur da burjuva demokratı ya da ulusal demokrat olur, cins ayrımcılığına karşı olur da feminist olur, doğanın tahribine karşı olur da yeşilci/çevreci olur. Dolayısıyla bunlara tek tek, hatta hepsine birarada karşı olmak kendi başına kimseyi devrimci yapmaz. Devrimcilik kurulu düzen ve sınıf egemenliğine karşıtlık çizgisinden başlar.

Eğer "Türkiye ve Kürdistan devrimini ileri taşımak hedefiyle" hareket etmek iddiasındaki "devrimci parti ve örgütler"se sözkonusu olan, bu takdirde, tüm bu "karşı olma"ların kurulu toplumsal ve siyasal düzenin temellerine, mevcut gerici sınıf egemenliğine karşıtlıkla birleşmesi, böyle ifade edilmesi gerekir. Daha doğrusu bu temel perspektife bağlanarak, onun içinde ele alınması, ona göre tanımlanması gerekir. Bu devrimci kimlik ve konum için basit, asgari, fakat kesin bir zorunluluktur. Bildiri bu açık devrimci tutumdan özenle kaçınıyor.

Bu rastlantı değil. Zira yalnızca DDGB kurucuları değil, bir bütün olarak "devrimci-demokratik hareket"ler, bir mücadele platformu olarak kapitalist sınıf egemenliğine karşıtlık sorununa, toplumun bugünkü objektif ilişkilerinden, Türkiye'nin yaşayan sosyo-ekonomik ve sosyo-politik gerçeklerinden değil, kendi 30 yıllık donmuş burjuva-demokratik önyargılarından bakıyorlar. Kendilerini topluma egemen burjuva sınıf egemenliğine karşıtlık üzerine

"Bu TKP-TİP-TSİP'in 70'lerdeki platformudur"

"Size ekte Avrupa'daki eylem birliğinin gerçek mahiyetini veren üç belge gönderiyorum. İçlerinde görüşmelere katılan yoldaşın MK'ya yazdığı bilgi mektubu da var. Bunlar size yeterli bir fikir verecektir. *Özgür Gündem*'in kısacık haberlerinde bize hep „destekçi" olarak geçiyoruz. Bu ifade bizim konumumuzu ve tutumumuzu doğru vermiyor. İşin aslı şu: Devrimci demokrasi, fikir birliği halinde bir „**demokrasi** platformu" kurmaya çalışıyor. İçlerinden bazıları bunu legal bir parti için bir çıkış noktası olarak kullanmaya çalışıyor. PKK, Türkiye solunun zaten „demokrasi mücadelesi"nin bir yedek gücü olarak değerlendirdiği için buna onay veriyor. İşte biz bu platformu reddediyoruz. Reddettiğimiz platforma „destek" vermemiz mantık dışı olur. Fakat biz acil demokratik siyasal istemlere dayalı bir güç ve eylem birliğini de hem çok önemli ve hem de çok acil bir ihtiyaç olarak değerlendiriyoruz. Bu nedenle görüşmelere katılıyoruz. (Zaten olay hala da genel olarak görüşmeler süreci olarak seyrediyor). Böylece hem devrimci demokrasinin geri demokratik platformuyla ideolojik-politik bir mücadele yürütüyoruz ve hem de eylem birliği süreci içinde yer alıyoruz.

Türkiye devrimci hareketi eskiden de "demokrasi mücadelesi" sevdalısıydı. Fakat hiç değilse bunu hep bir **iktidar** vurgusu içinde ifade ediyordu. „Demokratik halk devrimi", „Demokratik halk iktidarı" derdi. Oysa şimdilerde iktidar mücadelesi vurgusundan koparılmış bir „demokrasi mücadelesi" derekesine düşmüş bulunuyor birçok grup. Bu TKP-TİP-TSİP'in 70'lerdeki platformudur. Yazıklar olsun! Tasfiyeci çürümenin ideolojik yönü işte budur. Yoldaşlar aldıkları izlenimlerde abartıya düşmüyorlarsa eğer, PKK bile herşeye rağmen bizim bu geriliğe iktidar perspektifine dayalı olarak yönelttiğimiz eleştiriye bir parça sempatiyle bakabiliyor. *Devrimci Harekette Reformist Eğilim* kitabında „toplumun demokratikleşmesi" liberal tasfiyeci platformu ele alınıyor ya da kendi başına ele alınan kendi içinde bir "demokrasi mücadelesi", "iktidar perspektifinin yitirldiği alan" olarak tanımlanıyordu. Avrupa'da oluşturulan „demokrasi platformu"na bunun ışığında bakılabilir."

Cihan yoldaşın Nadir yoldaşa 28 Haziran '93 tarihli mektubundan

oturan bir mücadele platformundan tanımlarlarsa, bunun onları "sosyalist devrim" perspektifi düzeyine çıkaracağından korkuyorlar. Oysa kendine "devrimci" diyenlerin bugün artık asıl korkması gereken, bunun gerisindeki her tutumun gerçekte reformizme kapı araladığı, son tahlilde düzen kanallarına çıktığıdır.

Nitekim Bildiri'nin düştüğü durum da budur. Bunu görmek için, onun kendisi için tanımladığı temel siyasal hedeflere bakmak bile yeter. fiöyle deniyor Bildiri'de: "Devrimci Demokratik Güç Birliği Türkiye'de demokrasinin, Kürdistan'da ulusal demokratik çözümün kitlelerin devrimci mücadelesinin yükseltilerek kazanılmasını hedefler."

Kürdistan için ileri sürülen tümüyle muğlak ve belirsiz "ulusal demokratik çözüm" hedefini bir yana bırakalım. DDGB'nin Türkiye için **temel siyasal hedefi,** kitlelerin devrimci mücadelesi yükseltilerek kazanılacak bir "demokrasi"dir. Bu nasıl bir "demokrasi"dir? Mevcut sınıf ve iktidar ilişkilerinde köklü bir değişime, dolayısıyla sermayenin sınıf egemenliğini altedecek bir devrime mi dayanacaktır? Yoksa kurulu düzenin devamı temeli üzerinde bir dizi demokratik hak ve özgürlüğün kazanılmasında mı ifadesini bulacaktır? İlkiyse neden bu konuda açık ifadelerden kaçınılıyor? İkincisiyse bu "devrimci"lik bu siyasal hedefin neresinde? DDGB'ciler bir siyasal reform isteminin (burada siyasal demokrasinin) "kitlelerin devrimci mücadelesiyle" kazanılmasının onun reform niteliğini hiç bir biçimde değiştirmeyeceğini bilmiyorlar mı yoksa?

DDGB'yi oluşturan "devrimci parti ve örgütler" kusura bakmasınlar ama, kapitalist bir ülkede kendi başına konulmuş bir "demokrasiyi kazanma" platformu, devrimci demokrat bile değil, apaçık bir liberal demokrat programdır. Aynı anlama gelmek üzere, bu '80 öncesinde az çok tutarlılıkla savunulan türden bir devrimci demokrasi platformu bile değil, bir burjuva demokrasisi platformudur. Temel sınıf ilişkilerinde bir değişikliğe yolaçmaksızın mevcut burjuva toplumunun demokratikleştirilmesi arzusu ve hedefini dile getirir. Bu, dün TKP'nin, bugün ise İnsan Hakları Dernekleri ile bir kısım ilerici sendikanın platformudur.

Bu platforma düşmek, '80 öncesinin "devrimci-demokratları" için gerçek bir gerilemedir. O zamanlar "demokrasiyi kazanmak" hedefi revizyonist-reformist partilerin alameti farikasıydı. Devrimciler ise hakim sınıf iktidarının devrilmesine dayalı bir "halk devrimi" hedefiyle hareket eder, "halk iktidarı"nın kurulmasına dayalı bir "demokrasi mücadelesi" yürütürlerdi.

Oysa bugün TKP-ML Hareketi ve TKİH'den TDKP'ye, TKP-Kıvılcım'dan TDH'ye tüm parti

Siyasal hedefler ve "devrimci eylemler"

"Devrimci savaşım, ve devrimci eylemler, ulusal sorunu çözmenin önkoşulu olarak egemen sınıfın alaşağı edilmesi ile, iktidarın alınması ile, devrimin zaferi ile özdeşleştirilebilir mi? Elbette hayır. Ulusal sorunu çözmenin temel koşulu olarak devrimin zaferinden sözetmek ile, ulusal sorunun çözümünün önkoşulu olarak "devrimci eylemler" ve "devrimci savaşım"ı göstermek birbirinden farklı şeylerdir. Reformlar yolunun, anayasal yolun, "devrimci eylemler"i ve "devrimci savaşım"ı kesinlikle dıştalamadığını belirtmek gerekir. Şu ya da bu partinin devrimci ya da reformcu karakterinin belirlenmesinde tayin edici olan, tek başına "devrimci eylemler" değil, ama parti tarafından girişilen ve yararlanılan bu eylemlerin siyasal hedef ve görevleridir. Birinci Duma'nın dağıtılmasından sonra, Rus Menşevikleri, bilindiği gibi 1906 yılında, "genel grev", hatta "silahlı ayaklanma" örgütlemeyi öneriyorlardı. Ama bu onların Menşevik kalmalarına hiç de engel olmadı. Çünkü bütün bunları o zaman ne için öneriyorlardı? Elbette çarlığı paramparça etmek ve devrimin tam zaferini örgütlemek için değil. Ama reformlar koparmak, "anayasa"yı genişletmek, "iyileştirilmiş" bir Duma toplamak amacıyla Çarlık hükümeti üzerinde "bir baskıda bulunmak" için iktidar egemen sınıfın elinde kalırken, eski düzenin reformdan geçirilmesi için "devrimci eylemler"-bu bir şeydir, bu anayasal yoldur. Eski düzeni yıkmak için, egemen sınıfı devirmek için "devrimci eylemler"-bu başka bir şeydir, devrimci yoldur. Devrimin tam zaferi yoludur. Burada temel bir fark vardır."

J. V. Stalin, Eserler, Cilt. 7, İnter Yayınları, s.180

ve gruplar, kendi içinde tanımlanan bir "demokrasi mücadelesi" ekseninde dönüp duruyorlar. Küçükburjuva sınıf karakteriyle sıkı sıkıya bağlantılı bu burjuva demokratik perspektifin devrimcilere nasıl bir akibet hazırladığını görebilmek için, Latin Amerika devrimci hareketini biraz daha yakından incelemenin, bu arada Nikaragua ve El Salvador'daki gelişmeleri teorik bir perspektifle irdelemenin zamanıdır.

Güç Birliği'nin içinde "ateşkes"ten ve PKK-PSK Protokolü'nden dolayı PKK'yı eleştirenler de yeralıyor. Peki ama burjuva sınıf egemenliğini yıkmaktan koparılmış bir "demokrasi mücadelesi"nin PKK-PSK Protokolü'nden özde farkı ne?

Kurulu toplumsal düzene ve siyasal sınıf iktidarına karşıtlık, devrimci olmanın asgari koşuludur. Devrimci kendini devrim hedefi ve iktidar perspektifiyle tanımlar. Bunlar gerçekten devrimci olacak bir güçbirliğinin asgari koşulları, Bildiri'nin ifadesiyle "ortak payda"sıdır. Ancak böyle bir ortak payda üzerinde yükselen bir devrimci güçbirliği, Türkiye ve Kürdistan devrimini ileriye götürebilir, Kürt ve Türk emekçilerine devrimci bir çıkış yolu, bir iktidar alternatifi ve hedefi hazırlayabilir. Ve ancak bu perspektif içinde yürütülen bir demokrasi mücadelesi, hem yığınların bir dizi demokratik hak ve talebinin elde edilmesine ve hem de, bu mücadelenin bugün bir çözümsüzlük ve çürüme içinde olan sermaye iktidarının temellerine yönelmesine hizmet edebilir.

DDGB'nin şimdiki platformu ise, niyetlerden bağımsız olarak, "kitlelerin devrimci mücadelesinin" düzeniçi "siyasal çözüm"lere kanalize olmasına, düzen kanalları içinde eriyip kaybolmasına yolaçar.

DDGB'nin en temel zaafı bu olmakla birlikte tek zaafı platformunun reformist özü değildir. Bunun yanısıra, güçbirliği içinde yeralan grupların birliğe bakışları ve ondan beklentilerinde ciddi farklılıklar var. PKK bu birliği, Türkiye devrimci hareketinin sınırlı potansiyelini "demokrasi mücadelesi"ne kanalize ederek özel savaş yükünü bir parça hafifletecek bir taktik girişim olarak değerlendiriyor. TKP-ML Hareketi güç birliğini demokratik talepler uğruna mücadeleyi güçlendirecek, yani "demokrasi mücadelesi"ni bir parça ilerletecek bir basit eylem birliği olanağı olarak değerlendiriyor. TKP-Kıvılcım bundan bir "cephe" çıkarmayı umuyor. İçlerinde, bunu yeterli açıklıkta ifade etmeseler de, bu güçbirliğinden bir legal parti çıkarmayı umanlar bile var.

Mevcut Güç Birliği'nin bir başka zaafı, bunun halihazırda bir yurtdışı birliği olarak kalmasıdır. (Bu aşılabilir bir zaaftır.)

Demokrasi mücadelesi ve sosyalizm perspektifi

Konferansımız, siyasal gericiliğin hüküm sürdüğü bir ülke olan Türkiye'de, temel demokratik siyasal haklar uğruna mücadelenin taşıdığı özel önemin bilincindedir. Dolayısıyla, komünistler, işçi ve emekçi kitleleri demokratik siyasal istemler uğruna tutarlı bir mücadeleye yöneltmekten, bu mücadele içinde işçi sınıfı ve emekçi kitleleri siyasal bakımdan eğitmekten bir an bile geri duramazlar. Ama bu, sermaye iktidarının devrilmesini kolaylaştırmak, bu temel amaç için mücadele olanaklarını arttırmak, bütün demokratik öğeleri, kurumları ve özlemleri bu temel amaç uğruna seferber etmek içindir. Kapitalist bir ülke olan Türkiye'de, siyasal gericiğiliğin temel toplumsal tabanı egemen sınıf olan burjuvazidir. Bir öteki ifadeyle, demokratik siyasal hakları elde etmenin ve kullanmanın önündeki asıl engel, burjuvazi ve onun siyasal sınıf egemenliğidir. Bu, burjuvazinin devrilmesi ve siyasal iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi mücadelesi içinde ele alınmayan bir "demokrasi mücadelesi" nin, reformcu bir perspektife düşmeye ve dolayısıyla düzen içinde boğulmaya mahkum olduğu anlamına gelir.

Kapitalist bir toplumda, demokrasi mücadelesi ile sosyalist devrim ilişkisi, reform-devrim ilişkisininldiyalektiğinin kendini gösterdiği temel alandır. Burjuvaziyi devirme stratejisinden koparılmış, kendi başına bağımsız bir strateji, bir sözde devrim aşaması ve programı haline getirilmiş bir demokrasi mücadelesi, gerçekte burjuva toplumun tam demokratikleşmesi amacından öte bir anlam taşımaz. Bu ise proletaryanın dünya görüşü ve sınıf konumundan bakıldığında reformist liberal bir konumu ifade eder.

***EKİM I. Genel Konferansı/ Değerlendirme ve Kararlar**, Eksen Yayıncılık, s.37-38)*

Mevcut durumda bir öteki zaafı ise katılımın sınırlılığıdır. Bu şekliyle bu güçbirliği Türkiye devrimci hareketinin oldukça önemsiz bir bölümünü kucaklıyor. Fakat bu güçbirliğini oluşturanları aşan bir durumdur. Devrimci grupların önemli bir kısmı, çağrılı oldukları halde güçbirliği çalışmalarına katılmamışlardır. Bir kısmının neden katılmadığı hala da anlaşılmış değildir. Bir kısmı "öncü parti" iddiasındaki bazı gruplar, aylardır hala sorunu "inceliyor"lar!

Tüm bu zaafları ve zayıflıkları, mevcut güçbirliğinin iyiniyetli bir adım olduğu gerçeğini otadan kaldırmıyor. Ne var ki, bu iyiniyetli adımı gerçekten devrimci nitelik taşıyacak bir zemine oturtmak ve bunu Türkiye devrimci hareketinin hiç değilse büyük bölümünü kucaklayacak bir katılımla birleştirmek, ve son olarak, birliği bir yurtdışı birliği olmaktan çıkartıp Türkiye ve Kürdistan toprağında bir etkinlik kapasitesine kavuşturmak, hala temel ve acil bir sorumluluk olarak duruyor orta yerde. Tüm devrimci örgütler bu sorumluluğa sahip çıkmalı, DDGB'yi oluşturanlar ise mevcut yapıya ve çerçeveye takılmadan, bu doğrultuda üzerlerine düşeni yapabilmelidirler.

Demokrasi sorununa marksist bakış

"Kapitalizme karşı devrimci savaşımı, **bütün** demokratik isteklerle ... ilgili devrimci bir program ve taktiklerle **birleştirmeliyiz**. Kapitalizm varoldukça bu istekler -hepsi- yalnızca bir istisna olarak elde edilebilir. Üstelik tam olarak değil, çarpıtılmış olarak... Şimdiye dek başarılmış demokrasiye dayanarak ve bu demokrasinin kapitalizmde tam olamayacağını gözler önüne sererek, yığınların içinde bulunduğu yoksulluğun ortadan kaldırılmasının ve **bütün** demokratik reformların **tam** ve **her yönüyle** gerçekleştirilmesinin gerekli temeli olarak kapitalizmin devrilmesini ve burjuvazinin mülküne el konulmasını istiyoruz. Bu reformların bir bölümü burjuvazinin devrilmesinden önce, bir bölümü burjuvazinin devrilmesi **sırasında**, bir bölümü de devrildikten sonra yapılacaktır. Toplumsal devrim tek bir çarpışmadan ibaret değildir, ama ekonomik ve demokratik reformun bütün sorunları üzerinde, ancak burjuvazinin **müksüzleştirilmesiyle** tamamlanan bir dizi çarpışmayı kapsayan bir dönemdir. Demokratik isteklerimizin **herbirini**, bu sonal amaç için a'dan z'ye **kadar** tutarlı devrimci bir yolda formüle etmeliyiz. Bazı ülkelerde, tek bir temel demokratik reform bile yapılmadan **önce**, işçilerin burjuvaziyi devrimelerinde aklaaykırı hiçbir yan yoktur. Ne var ki, tarihsel bir sınıf olarak proletaryanın, en tutarlı ve kararlı devrimci bir demokrasi ruhu ile eğitilerek hazırlanmadıkça burjuvaziyi yenebilmesi aklın alabileceği bir şey **değildir**"

V. İ. Lenin, Ulusal Sorun ve Ulusual Kurtuluş Savaşları, Sol Yayınları, s.230-31

"Demokrasi sorununun marksist çözümü, proletaryanın, burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere, bütün demokratik kurumları ve bütün özlemleri, kendi smf savaşımında **seferber etmesidir.**"

V. İ. Lenin, Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm, Sol Yayınları, s.24

"Demokrasi mücadelesi": İktidar perspektifinin yitirildiği alan

Demokrasi sorununu ve mücadelesini ele alış, Türkiye devrimci hareketinin iç tartışmalarında olduğu kadar iç ayırşmalarında da temel bir öneme sahiptir. Programa, devrim stratejisine ve politik taktiğe ilişkin tartışmalarda özel bir yer tutmaktadır. Demokrasi mücadelesi geçmişten beri, fakat özellikle de bugün "devrimci demokratlar"ın bir bütün olarak tökezlediği, burjuvademokratik görüşün tuzağına ve burjuva reformizminin yedeğine düşmekten kurtulamadıkları bir sorundur. Abartmaya düşmeksizin söylenebilir; Türkiye devrimci hareketinde devrimci momünistlerle devrimci demokratların, proleter sosyalizmi ile küçük-burjuva sosyaliziminin (demokrasisinin) temel ayrım ve saflaşma noktalarından biri olacakır bu sorunu ele alış.

Devrimci Harekette Reformist Eğilim, Eksen Yayıncılık, s.108

FKÖ: "Zafere karşı devrim"den teslimiyete!

İsrail ve FKÖ arasında 1991'de başlatılan gizli barış görüşmeleri süreci, anlaşmanın resmi olarak imzalanıp duyurulmasıyla sonuçlanmış bulunuyor. Bu anlaşmaya göre, İsrail bugüne kadar işgal altında tuttuğu Gazze Şeridi ve Eriha'ya özerklik tanıyacak; FKÖ ise İsrail'in devlet olarak varlığını tanıyacak, işgal altında bulunan yerler dahil tüm bölgede İsrail'e karşı gelişen her türlü direnişi durduracaktır. FKÖ önderliği, Filistin halkının yıllardır verdiği mücadeleler sonucu elde ettiği siyasal kazanımları ve haklı davasını, başta ABD emperyalizmi olmak üzere bölge gericiliğinin çıkarlarına feda etmiş olmaktadır. Böylece emperyalizm Ortadoğu'nun bu önemli devrimci dinamiğini denetim altına almada, sorunu sistem içinde çözme doğrultusunda büyük bir başarı sağlamış olmaktadır. Emperyalizm ve gericilik dünyası bu başarının büyük sevinci içindedirler şu günlerde.

Sürecin bu biçimde sonuçlanması, FKÖ önderliğinin gelişme süreci ve sınıfsal konumuyla doğrudan ilişkilidir. Bu anlaşılmadan, bugün gelinen nokta ile gelecekte izlenecek politik davranış çizgisi ve gelişmeler anlaşılamayacaktır.

* * *

Siyonist İsrail devletinin Mayıs 1948'de kurulması ile birlikte Filistin üzerine planlanan sömürgeci proje tamamlanmış oldu. Filistin halkının ülkesinden kovulması uzun bir dönem örgütlenmesini ve birliğini zorlaştırdı. Kovulan yoksul köylüler, işçiler ve göçebe halk Gazze ve Batı Şeria'ya, yeni şekillenmekte olan Filistin burjuvazisi ise özellikle Körfez ülkelerine yerleşti.

Filistinlilerin kendilerini "Arap ulusu"nun bir parçası olarak görmeleri gerçeği, onların bölgedeki "ilerici" Arap akımlarına katılmalarında önemli bir etken oldu. Arap Milliyetçi Hareketi (MAN), Nasırizm ve Baas Partisi bunlardan en önemlileriydi. Nasır hükümetinin 1956'da Süveyş Kanalı'nı millileştirerek belli bakımlardan emperyalizme karşı bir politikaya yönelmesi, üçlü saldırgan İngiltere, Fransa ve siyonist İsrail'in geri püskürtülmesi, Filistinlileri uyanmakta olan Arap ulusal hareketinin ideolojik etkisine aldı. Bu süreç Nasır rejiminin Cezayir Kurtuluş savaşını desteklemesi ile en üst noktasına vardı. Ancak Nasır'ın Arap ulusunu birleştirme çabası 1967 yenilgisiyle son buldu.

Filistin Kurtuluş Hareketi bu süreçte doğdu ve şekillendi. Eski dönemleri (1936) ile kıyaslandığında artık çok farklı koşullarla yüzyüze idi. **Birincisi**; Filistinlilerin üzerinde örgütlenebilecekleri ortak bir bölge vardı. **İkincisi**; eskiden Filistin Kurtuluş Hareketi feodal kast mensupları tarafından yönlendiriliyordu. Yeni dönemin önderleri ise orta ve küçük-burjuvazinin saflarından geliyorlardı. **Üçüncüsü**; artık Filistin kurtuluş hareketini maddi ve manevi bakımdan destekleyen bağımsız Arap devletleri vardı. Ve **dördüncüsü**; eski sömürgeci sistemin yıkılışı ve sosyalist blokun varlığı ulusal kurtuluş hareketlerini motive etmekteydi.

Bu süreçte ağırlıklı olarak orta burjuvaziden gelen bazı kesimler 1959'da bir mütehhait olan Arafat grubu etrafında birleştiler ve Kuveyt'te yaşayan bazı Filistinli tüccarlar ve memurlarla birlikte el-Fetih Hareketi kuruldu. Bu adım bir taraftan Arap büyük burjuvalarının elinde bir araca dönüştürülen Pan Arabizme, öte yandan da Nasır rejimine karşı Filistin üst sınıflarının bir tepkisini ifade ediyordu. Zira Arafat dahil olmak üzere kurucu üyelerinin bir çoğu bugün özellikle Mısır'da güçlü olan gerici Müslüman Kardeşler'in saflarından geliyorlardı. Buna rağmen, Filistin'in silahlı mücadele yoluyla kurtarılmasının hedeflenmesi ve 1967'de Arap ülkelerinin İsrail karşısındaki yenilgisi, el-Fetih Hareketine, Nasır hareketinden, Baas Partisinden, Arap Milliyetçi Hareketinden, hatta Filistinli komünistlerden belli güçlerin akmasına yolaçtı. '60'lı yılların sonlarına doğru el-Fetih Hareketi Filistin toplumunun alt tabakalarından da büyük bir destek almaya başladı.

Arap Ulusal Hareketi (MAN) içinde yeralanlar, özellikle 1967 yenilgisinden sonra ayrılarak İsraile karşı silahlı mücadeleyi sürdürdüler. MAN-Filistin grubu, alınan yenilgiden Nasır rejiminin milliyetçi burjuva ideolojisini ve onun politik programını

sorumlu tutuyordu.

Bu süreçte Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) kuruldu. '69'da yayınlanan belgede kendisini, "küçük-burjuva örgütten marksist-leninist tipte yeni bir partiye dönüşümü" olarak değerlendiriyordu.

Aynı yıl FHKC'den ayrılan Naif Havatme'nin önderlik ettiği grup, Filistin Demokratik Halk Kurtuluşu Cephesi'ni (FDHKC) kurdu. Kendilerine marksist-leninist demelerine rağmen Filistin burjuvazisinin bazı kesimleri ve el-Fetih Hareketi ile sıkı bir işbirliği geliştirdiler.

FKÖ'nün kuruluşu 1964'de Kahire'de yapılan Arap ülkeleri toplantısında önerildi. Kudüs'te 397 delegenin katılımıyla düzenlenen ulusal düzeydeki ilk toplantıda, yayınlanan bir bildirge ile FKÖ'nün kuruluşu ilan edildi. Bu ulusal meclisin ilk üyeleri Ürdün Krallığının bakanları ve Filistin milletvekillerinin yanısıra, ticaret odaları başkanı, banka temsilcileri ve dini görevlilerden oluşuyordu. Bu bileşim FKÖ'nün kuruluş sürecindeki burjuva sınıfsal karakterinin ifadesiydi. O gerici Arap rejimlerinin çıkarlarıyla içiçe olan Filistin büyük burjuvazisinin bir örgütlülüğü olarak şekillendi.

Arap rejimleri FKÖ'yü "Filistin halkının tek temsilcisi" olarak onayladılar. FKÖ'nün kuruluşuna Arap rejimlerinin verdiği desteğin gerisinde kuşkusuz kendi çıkarları bulunuyordu. Emperyalist destekli İsrail siyonistlerinin 1963-64'de Ürdün'ün en verimli bölgelerini işgal etmeleri karşısında Arap rejimleri teslimiyetçi bir tavır göstermişler, bu ise bölge halkları arasında büyük bir tepkiye ve Arap rejimlerine karşı protestolara yolaçmıştı. Bu tepkiyi başka yönlere kanalize etmede Filistin halkının haklı mücadelesi önemli bir olanaktı. Ayrıca Cezayir ve Güney Yemen'de gelişen ulusal kurtuluş hareketleri bölgede genel bir anti-emperyalist cereyan yaratmıştı. FKÖ'nün desteklenmesinde bunlar önemli bir rol oynadı.

1969 yılında el-Fetih Hareketi FKÖ önderliğini ele geçirdi. Yasser Arafat örgüte başkan seçildi. Bu ancak o günün nesnel koşullarıyla açıklanabilir.

1967 yenilgisi, Batı Şeria ve Gazze'nin işgali, FKÖ içinde sert tartışma ve çatışmaların çıktığı dönemdir. Bazı akımlar ulusal kurtuluşun sınıfsal boyutunu ortaya koyarak, Filistin halkının değişik sınıflardan oluştuğunu, FKÖ içinde birleşmenin bu gerçeği ortadan kaldırmadığını, bunun ancak dışa dönük bir birlik yaratacağını vurgulayarak, kendi izleyecekleri çizgiyi netleştirme çabasına girdiler. George Habash'ın önderlik ettiği FHKC devrimin İsrail siyonizminin yanısıra emperyalizmi ve Arap gericiliğini de hedeflemesi gerektiğini dile getiriyor ve FKÖ'nün ABD'yi "dost" olarak kazanma çabalarına karşı duruyordu. Bu Filistin kurtuluş hareketi içinde etkin olan milliyetçiliğin de aşılmaya başlandığının ifadesiydi.

Bu durum Filistin burjuvazisinin Arap gericiliğine daha sıkı yanaşmasına yolaçtı. Filistin burjuvazisi Yasser Arafat önderliğindeki el-Fetih Hareketi'ni kendi çıkarlarının örgütlülüğü olarak görüyordu. Bu nedenle FKÖ içindeki sol kesimlerin önderliği ele geçirmesini sürekli olarak engelledi. Arafat'ın bölge gericiliğine sunduğu destek ve FKÖ'nün Filistin halkının tek temsilcisi olarak 105 ülke tarafından tanınması, BM'de gözlemci statüsüne kavuşması, onun egemen çizgisinin iyice güçlenmesini sağladı.

İsrail'in 1982'de FKÖ'ye karşı giriştiği imha hareketi karşısında FKÖ'nün bütün yapıları dağıldı, örgüt tam bir demoralizasyon sürecine girdi. Önderliğin teslimiyetçi tutumu, Beyrut'u savunmada gösterdiği tutarsızlık ve zayıflık, özellikle örgüt militanlarının tepkisine yolaçtı.

Burjuva önderliğine rağmen, emperyalizme ve siyonizme karşı verdiği silahlı mücadeleyle bölge halkları başta olmak üzere dünyadaki tüm devrimci güçlerin sempati, destek ve dayanışmasına sahip olan FKÖ, uzun bir dönem bölgenin en saygın örgütü konumundaydı. Dünyadaki bir çok yiğit devrimci Filistin halkının mücadelesine katılmıştı. Öyle ki İsrail siyonistlerinin saldırı ve katliamlarına rağmen Güney Lübnan halkı da Filistinlileri yürekten desteklemiş, acılarını paylaşmıştı. Ancak Beyrut'u savunmada FKÖ önderliğinin gösterdiği teslimiyetçi tavır büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Tam da Beyrut abluka altında iken, Arafat, BM'lerin 242 nolu kararını (siyonist devletin kabulü) kabul edeceklerini, silahlı mücadeleye son vererek diplomatik politika dönemi başlatacaklarını açıkladı.

Devrimci gelişme süreci açısından bu önemli bir dönemeçti. Filistin üst sınıflarının eğiliminn ifadesi olan diplomasi politikası öne çıkarılıyordu. Oysa bir devrimin başarısı hiç bir biçimde diplomasinin sınırlarına hapsedilemezdi. Arafat'ın sergilediği tutum, emperyalizmin dayattığı koşullara burjuva önderliğin teslimiyeti idi. Bu kişiliksiz tutumun ardından ABD başkanı Reagan 1 Eylül '82'de Ortadoğu için barış planı adı altında FKÖ

ile görüşme sinyalleri verdi. Bu plana göre Filistin halkının iradesine dayanarak temsilci seçilmeyecek, bir Filistin-Ürdün delegasyonu oluşturulacaktı.

Arafat bir gemi ile Atina'ya kaçarken bu planın olumlu öğeler taşıdığı açıklamasını yapıyordu. Bu kaçış ise sivillerin yaşamının korunması biçiminde gerekçelendiriliyordu. Gerçekte ise ABD ile gizli diplomatik ilişkilerin sonucunda gündeme gelmişti. Bu açıklamadan iki hafta sonra emperyalistlerin diplomatik gözlemcilerinin gözleri önünde 3 bine yakın Filistinli yaşlı kadın ve çocuk hunharca katledildiler. (Sabra ve Şatilla katliamları.)

Arafat FKÖ'yü bir mülteci grubuna dönüştürmeyi ve Arap ülkelerinde yaşamaya mahkum etmeyi başarmıştı. FKÖ'nün burjuva önderliği emperyalistlerin çıkarlarına denk düşen bu politikayı Ulusal Konsey'in toplandığı 1983 yılına kadar inatla izledi. Ancak FKÖ içindeki radikal güçler barış planının Filistin halkının köleleştirilmesi planı olduğunu söyleyerek bu politikayı reddettiler. İstediği sonucu elde edemeyen FKÖ önderliği, Ürdün Krallığı'nın desteğinde önce kendi saflarında bir tasfiyeye başladı. Bir çok genç militan kadro etkisizleştirilerek safdışı bırakıldı. Önderliğe ise Arafat'a yakın ve bir dönem ihanetçi olarak anılan Abu Atazem ve Haz İsmail getirildi. Buna tepki duyan el-Fetih içindeki bir grup bayrak açtı. FKÖ'yü ABD emperyalizmi ve siyonizmin Filistin devrimini tasfiye etme çabalarına karşı net bir tutum takınmaya çağırdı.

Bu teslimiyetçi sürecin önü Batı Şeria ve Gazze'de yaşayan Filistinlilerin 9 Aralık 1987'de başlayan direnişiyle tıkandı. Bu başkaldırı, bir bakıma FKÖ önderliğine bir tepki, siyonizme karşı birikmiş öfke ve nefret ile devrimci potansiyelin dışavurumuydu. "İntifada" olarak dünyaya yansıyan bu direniş, Filistin toplumunda dönüşümün ve yeni bir sıçramanın başlangıcı oldu. Bu devrimci gelişmenin taşıyıcısı FKÖ önderliği değil, direniş sürecinde ortaya çıkan halk komiteleri idi. Alt sınıflar ilk kez kendi mücadele örgütleriyle devrimi kucaklıyorlardı. Nicelik olarak zayıf da olsa, bu direnişin en tutarlı ve kararlı taşıyıcısı işgal altındaki bölgelerde yaşayan işçi sınıfı oldu.

İntifada'nın yaygınlaşması, devrimin esas güçleriyle kucaklaşması ve bu süreçte ortaya çıkan mücadele biçimleri, siyonist devleti zor durumda bıraktı. Öte yandan bu yeni gelişme FKÖ'nün sağcı burjuva önderliği için de önemli bir sorundu. Arap rejimlerinin sunduğu mali imkanlarla burjuva bir yozlaşma içindeki bu kast, devrimin alt sınıfların sorunu haline gelmesinden büyük rahatsızlık duyuyordu.

Her devrimci süreçte yaşanan bu durum, ulusal kurtuluş mücadelelerinde daha açık bir biçimde yansır. Ulusal kurtuluş etrafında kurulan birlik belli bir yanılsamaya yol açar. Toplumda varolan çatışmaların üstü geçici bir süre de olsa örtülür. Üst sınıfların belli düzeylerde devrime katılmaları bu temeldedir. Hiç bir ülkenin burjuvazisi, devrimin alt sınıfların/işçi sınıfı ve yoksul emekçi halkın çıkarına olacak bir biçimde gelişmesini kabullenemez. Bu nedenle ulusal kurtuluş hareketlerinde yeralan burjuva kesimler esas olarak çelişkileri törpülemeye, devrimci gelişmeyi belli reformlar çerçevesinde tutmaya çalışırlar.

FKÖ'nün burjuva önderliği, bütün güç ve enerjisini Filistin halkının lehine gelişecek devrimci bir eylemliliğe dönüştürme doğrultusunda kullanmak bir yana, İntifada patlak verdikten sonra onun gelişip güçlenmesini, süreklilik kazanmasını engellemek için, merkezileşmesinin önüne geçtiler. Bu devrimci dinamiğe dayanmak yerine, uluslararası diplomasinin şaklabanlıklarına teslim oldular. Dünya kamuoyunda FKÖ'nün "terörist" konumda olmadığı imajını korumak adına, "aşırı" eylemlerden kaçınılması çağrıları yaptılar. En ilginç olanı ise FKÖ içinde sözde radikal bilinen güçlerin İntifada'nın bağımsız bir gelişme sağlamasından duydukları rahatsızlıktı. Suriye ve Sovyetler Birliği ile flört etmekten yorulmayan Habbaş, *"İntifada'nın silahlı bir halk ayaklanmasına dönüştürülmesini kabul edemem... Bunu İsrail'in kitlelerimize saldırmak için bir gerekçe olarak kullanacağı en tehlikeli faktör sayıyorum"* açıklamasını yapabiliyordu. FKÖ'nün İntifada'ya karşı bu olumsuz tutumu, islami gerici güçlerin İntifada içinde giderek etkinlik kurmalarını kolaylaştırmış, bu ise direnişin etkisini yitirmesine yolaçmıştı.

Sonuç olarak bütün umut diplomasi ile elde edilecek sonuçlara bağlanmıştı. Bu aynı zamanda FKÖ'nün mücadeleye tümüyle yabancılaşması ve yozlaşması sürecini anlatıyor. Ancak bu sözde "barış" anlaşması, bu devrimci sürecin sona erdiği anlamına gelmiyor. Filistin halkında biriken yoğun bir öfke ve nefret var. Filistin halkının bir kesimi tarafından Arafatın "ihanetçi" olarak değerlendirildiği de bir gerçektir. Bugün işgal altında bulunan bölgelerde tüm sosyal ve ekonomik kurumlar çökmüş bulunuyor. Bu ise bu bölgenin İsrail

ve emperyalistlerin kredilerine bağımlılığı anlamına geliyor. Ve bu çerçevede özerklik, halk için fazla bir anlam ifade etmiyor. Özerk bölgelerde Filistin burjuvazisinin izleyeceği siyasal program, yeni yönetim organlarının oluşturulması vb. çözüm bekleyen sorunlar. FKÖ'nün dışarıdaki maaşlı memurlarının işgal altındaki bölgelerde yönetici olmaları, bunların halkın mücadelesini önleme çabaları, devrimci gelişmenin daha da sertleşmesine yolaçacaktır. Bu süreç Filistin kurtuluş hareketi saflarında hesaplaşma ve yeniden bir saflaşmayı hızlandıracaktır.

Bir çelişkiler yumağı olan Ortadoğu'nun konumu devrimci kaynaşma ve çatışmaların önüne geçilmesine olanak tanımıyor. Yanıbaşında Kürt ulusunun özgürlük ve eşitlik mücadelesinin bayrağı dalgalanıyor.... Türkiye, devrimci birikimi, dinamikleri ve gelişen işçi hareketi ile bir devrim toprağı...

Emperyalizmin Filistin sorununda kazandığı kısmi başarıya rağmen, Ortadoğu devrimci çıkışlara gebe bir toprak olarak kalacaktır.

R. GENÇ

Nijerya'da politik...

(Baştarafı s.22'de)

yapılan seçimlerden sonra, 28 Ağustos'ta yönetim sivil hükümete teslim edilecekti. Seçimler sonucu başbakan olacak olan sosyal demokrat aday Moşad Abiola (yurtdışında kalıyor), can güvenliği olmadığından geri gelmek istemiyor. (Seçimlerin iptal edilmesini protesto edenlere yapılan saldırı sonucu 100'den fazla insan yaşamını yitirmişti.) Bunun üzerine şimdiki diktatörün generali, Ernest Şonekon başkanlığında kukla bir „sivil yönetim" atadı. Bu Nijerya'da büyük tepkilerle karşılandı. Ülkenin 3,5 milyon üyeye sahip en büyük sendikasının (NLC) ülke çapında genel greve gitmesine neden oldu. Bu genel grev aynı zamanda ilan edilen zamlara karşı bir tepkiyi de içermekteydi. Nijerya'da yaşam tamamen durdu.

Komşu ülke Benin'in Nijerya'dan alınan petrole bağımlı trafiği dahi tümüyle felç oldu. Grevin yaygınlaşması üzerine hükümet ilan edilen genel fiyat artışlarını geri aldığını açıkladı. İşçilere „işletme sahipleri ve anavatana karşı görevlerini yerine getirmeleri" ve greve son vermeleri çağrısı yaptı.

Sendika başkanı, Şonekon'la yaptığı görüşmeden sonra, genel greve 6. gününde son verdiklerini açıkladı. Sendika bürokratlarının bu uzlaşmacı hain tutumu zindanlarda bulunan birçok siyasi tutuklu tarafından protesto edilirken, işçi sınıfının en örgütlü kesimini bağrında toplayan petrol sendikası NUPENG, üyelerinin "demokrasi" ve "politik dönüşümler" için greve devam edeceklerini açıkladı. Eyleme devam çağrısı işçiler arasında büyük bir yankı yarattı.

İşçi sınıfının bu Afrika ülkesinde en önemli toplumsal güç olarak ileriye dönük her türlü dönüşümün ve devrimci çıkışın taşıyıcısı olduğu bu son eylemlerle bir kez daha görülmüştür. Özellikle sanayi işçilerinin belli üretim sektörlerinde (petrol) yoğunlaşması ve gösterdikleri kararlılık, Afrika kıtasında gelecekte oynayacakları rol açısından oldukça önemlidir.

Bischofferode işçilerinin tekellerin saldırılarına karşı yanıtı:

Sonuna kadar mücadele!

Almanya'nın birleşmesi eski bölgeleri için bir sömürgeleştirme sürecine dönüştü. Büyük sanayi merkezleri tahrip edildi. Özelleştirme adı altında Batı Alman tekellerine rekabet oluşturmayacak küçük ölçekli işletmeler kapatıldı. Doğu Alman toplumu bir işsizler ordusuna dönüştürüldü. Sadece Thüringen'de 430 bin işyerinden 310 bini tasfiye edildi. Bischofferode'de ise 24 bin işçiden bugün sadece 700'ü çalışmaktadır.

Bischofferode Almanya'nın Thüringen eyaletinde küçük bir maden merkezidir. Ocaklar kapatılana kadar Potasyum üretiminde dünyada üçüncüsüydü.

Diğer bölgelerdeki ocakların tamamen kapanmasından sonra Batı'daki BASF işletmesi, işçileri ile birlikte maden ocağını işleteceğini açıkladı. Böylece bu işletme Avrupa pazarında en önemli güç olacaktı. Fakat kısa süre sonra ocağın kapatılacağı duyuruldu. Bu satın almanın esas amacı başka bir rekabetçi gücün ortaya çıkmasını engellemekti.

Bischofferode maden işçileri bu saldırıyı kararlı bir direnişe davet olarak yorumladılar ve bugüne kadar süren mücadeleyi 10 Aralık '92'de başlattılar. Bu mücadele Doğu Almanya'daki işçilerin genelde varolan tepkisini sembolize etmekten öte, Batı'da kapanmayla yüzyüze olan birçok işyeri işçileri için de işyerlerini nasıl koruyacakları konusunda bir örneğe dönüştü. Bölge halkının önemli bir maddi ve manevi desteğini kazandı.

1 Ağustos günü özellikle Batı'daki çelik ve kömür işçilerinin de aktif olarak katıldığı 12 bin kişilik bir gösteri yapıldı. 17 Ağustos'ta „Thüringen yanıyor" sloganıyla eyaletin birçok bölgesinde değişik gösteriler yapıldı, caddeler bloke edildi. Diğer işletmelerde dayanışma grevlerine gidildi. Özellikle Berlin ve Ludwigshafen'da dayanışma yürüyüşleri yapıldı ve bazı Treuhand büroları işgal edildi. İşçilerin bu kararlı ve militan direnişleri, 1 Temmuz'da 12 işçinin başlatmış olduğu ve daha sonra 5 kadının katılımıyla sürdürülen açlık grevi de olaya ayrı politik bir muhteva kazandırdı.

BASF tekeli ve Treuhand işçilere greve son vermeleri için bir ültimatom verdi. İşçiler bunu eylemleri yayma çağrısına dönüştürdüler. Almanya'nın değişik şehirlerinde dayanışma komiteleri oluşturuldu. Thüringen eylem birliğinin yaptığı açıklamada, *"Artık kaderin peşinde koşmayacağız. ...sonuna kadar direneceğiz. Ve bundan sonra Doğu'da her iş yerinde tasfiyelere karşı baş kaldıracağız"*, deniliyor.

Eylemin kararlılığı ve yarattığı etki „Bischofferode her yerde!" sloganına dönüştü. Öyle ki, eylem hem Alman kamuoyunda hem de dünya basınında yankı yarattı. Bunun bazı nedenleri vardır.

Birincisi; talan edilen Doğu Almanya'nın somut durumunun dışa vurması ve bunun başından beri politik bir muhteva taşıması. Bischofferode Doğu Almanya toplumunun içinde bulunduğu objektif durumun sembolü olmuştur.

İkincisi; Alman tekellerinin işyerlerini yok etme politikalarına karşı işçilerin işyerlerini savunmada tutması gereken yolu gösterdi. Bir çok şehirde bu direniş yeni bir işçi mücadelesinin ateşi olarak algılanıyor. Zira işçilere başka işletmelerden iş teklifi yapılmasına karşın, onlar; *„biz kendimiz için değil, yüzbinlerin karşı karşıya kaldığı bir sorunun çözümü için mücadele ediyoruz"* diyorlar.

Üçüncüsü ise, işçilerin aylardır sergiledikleri kararlı ve militan tutum. Bu tutum bugün İngiliz, Hollanda, Güney Afrika, Arjantin, Belçika ve daha birçok ülkenin sendika ve işçi komitelerinin dayanışma mesajlarıyla selamlanıyor. Yeni dönemin işçi mücadelesi olarak yorumlanıyor, destek ve dayanışma kazanıyor.

Dördüncüsü, sendika bürokratları her türlü çabayla mücadeleyi boğmaya çalıştılar Fakat işçiler oluşturdukları işyeri koordinasyon komiteleriyle bu oyunları boşa çıkardılar. Bu ise sendika bürokratlarının greve karşı açıktan tavır takınmalarını getirdi.

Beşincisi, burjuva basın mücadelenin kararlılığı karşısında tavır almaya başlamıştır. Eylemin etkisini kırmak, mücadeleyi zayıflatmak için sistemli yalanlar yaymışlardır. Buna karşı işçiler toplantılar yaparak gerçekleri anlatıp etkili oldular.

Sonucu ne olursa olsun, Alman işçi sınıfı hareketi açısından önemli bir adım atılmıştır. Bu eylemlerdeki kararlılık ve tutarlılık Alman devrimci hareketine yeni bir canlanma sağlamış, işçilerin mücadelesine yeni bir meşale yakmıştır. "Her bir iş yerini savunmak için her yeri Bischofferode yapalım!" solganı bir eylem çağrısına dönüşmüştür.

Rusya'da ve Ukrayna'da işçi hareketleri

Maden işçilerinin genel grevi

Moskova'da iktidardaki burjuva klikler arasında mafya, rüşvet, yolsuzluk tartışmaları sürerken „serbest piyasa ekonomisinin" mantığına terk edilen yoksullaşmış halk, kışın öldürücü soğukları yaklaştıkça yaşam telaşı içine girmiş.bulunuyor. Emperyalistlerin tüketim maddeleri için verdikleri kredi sözleri bir yana, ülkenin en işlevsel üretim merkezleri bir enkaza dönüştürülmüştür.

Özelleştirme adı altında eski sovhozlar holdinglere devrediliyor. Sübvansiyonlarla ayakta tutulan büyük işletmeler ardarda iflas ediyor

Ekonomik yıkıma karşın, işletme yöneticileri ve diğer bürokratların ücretleri astronomik şekilde artmıştır. Batı emperyalizmi yanlısı bu bürokratik kast örgütlü bir mafya gurubunu temsil etmektedir.

Bu ekonomik durum ve izlenilen politikaları protesto etmek için kömür işçileri, 6 Eylül günü onbinlerce işçinin katılımıyla bir günlük genel greve gittiler. İşçi komiteleri ve bağımsız sendikalar, grev çağrılarında, hükümetin kendilerine söz verdikleri ücret artışı ve borçlar ile gerekli sübvansiyonların ödenmesini talep ettiler. Hükümetin işçilere 700 milyar Ruble borcu bulunmaktadır. 30 ayrı kömür havzasında yapılan grev, Rostov'dan Vorkuta'ya uzanan büyük bir bölgeyi kapsamaktadır.

Bir günlük bu genel grevden sonra işçi komiteleri, Rostov'da yapılacak olan büyük bir kitlesel gösterinin hazırlıklarına başladıklarını açıkladılar. İşçilerin bu eylemi halk içerisinde büyük bir destek görmektedir.

Ayrıca Ukrayna'da maden işçileri Başkan Kravçuk ve parlemento istifa etmediği takdirde genel greve gideceklerini duyurdular. Ukrayna ekonomisi iflasın eşiğinde. Rusya'dan alman yardıma son çare olarak bakılıyor. Para biriminin anlamı kalmadı. Bir ay içinde ekmeğin beş katına çıkmış bulunmakta. İşçiler bu durumda 26 Eylül'de yapılacağı açıklanan güven oylamasının mutlaka yapılmasını talep ediyorlar. Ayrıca Odessa'daki tren işçileri şimdiden greve gitmiş bulunuyorlar.

Nijerya'da politik bunalım

Milyonlarca işçinin genel grevi

Diğer kıta ülkeleri gibi Nijerya'da da bugünkü siyasal yapı sömürgeciliğin tarihsel-toplumsal tahribatı ve onun ürünü yapılanmalar üzerinde şekillendi. Eski sömürgecilik sisteminin dağılması sürecinde ortaya çıkan bu devletlerin kendi başlarına ayakta duramayan burjuvazileri, emperyalistlere, yani eski sömürgeci güçlere dayamaya çalıştılar. Sovyetler Birliği'nin varlığı bu ülkelerden bazılarının siyasal bağımsızlıklarını bir ölçüde korumalarında önemli faktör oldu. Fakat ekonomik ve politik istikrarsızlık bu toplumların gelişmesine sürekli eşlik etti.

Petrol yatakları ve 90 milyon nüfusu ile kıtanın en gelişmiş ülkelerinden biri olan Nijerya, uzun dönemdir general İbrahim Bagangida tarafından yönetilmekteydi. „Yeni Dünya Düzeni" ilkelerine uygun „demokratizasyon" ve „sivil yönetimlere geçiş", bu diktatörlerin de programı haline geldi. Kıtanın hemen bütün ülkelerinde „seçim ve sivil hükümetler" gündeme getirildi. Ne var ki ekonomik iflasın yanında toplumsal bir çözülüş içinde de olan Nijerya'da, bu sivil hükümet bir estetik operasyon olmaktan öteye gitmiyor. Nijerya diğer Afrika ülkelerinden farklı modern bir işçi sınıfına ve önemli bir üretim kompleksine sahiptir. Bu olgu, ülke nüfusunun 430'dan fazla etnik gruptan oluştuğu gerçeği gözönüne alındığında, daha bir önem kazanıyor.

"Demokratizasyon" planına göre, 12 Haziran'da

Devamı s.20'de)

MK'nın bağış kampanyası kararını selamlıyoruz

Herşey parti için!
Herşey devrim ve sosyalizm için!

Merkez Komitemiz yıllar sonra ülke toprağında örgütlenmek üzere bir bağış kampanyası kararı almış bulunuyor.

EKİM'in 7. mücadele yılına girmek üzere olduğu bir aşamada almış olduğu bu karar, başta il komitemizde olmak üzere, tüm örgüt birimlerimizde gözle görülür bir heyecanla karşılandı.

Karar derhal tüm organlarda ele alındı, hararetli tartışmalar yapıldı. Bugüne kadar ülke toprağında böyle bir kampanyanın açılmamış olmasının bir cesaretsizlik örneği sayılması gerektiği ortak bir görüş olarak ortaya çıktı. Bundan böyle yılda bir kez merkezi bir bağış kampanyasının açılması gerektiği sonucuna varıldı.

İstanbul il örgütü olarak kampanyayı oldukça önemsiyoruz. Pek çok kez yoldaşlarımızın müdahale ve eylem kapasitesini açığa çıkarmaya hizmet edecek politik ve örgütsel çabalar ortaya koymamızı engelleyici bir rol oynayan "güçlerimizin ve olanaklarımızın sınırlılığı" mazeretine bu kez sığınmayacağız.

Gerekli pratik planları yapmış, hedeflerimizi saptamış bulunuyoruz. Bireysel ve kollektif bir çaba ile mümkün olan en büyük maddi katkıyı varetmeyi görev olarak önümüze koyduk. Bu konuda başarılı bir kampanya yürüteceğimiz inancındayız.

*

İstanbul il komitesi ve il örgütü olarak, bağış kampanyasını yalnızca örgütte özveri ruhunu canlandırmak, yoldaşları en iyi biçimde seferber edip maddi en fazla katkıyı elde etmek biçiminde bir çaba olarak sınırlamayacağız. Bundan öteye, bu kampanyayı devrim örgütü olarak EKİM'in çok daha geniş bir çevrede tanınması ve tanıtılmasının, sınıf ve kitle bağlarımızın geliştirilmesinin bir vesilesi olarak görüyoruz.

Kampanya vesilesiyle ortaya çıkaracağımız ilişkileri geçici, sadece maddi katkı sağlayan ilişkiler olarak bırakmayacak, onları örgütlü-kalıcı ilişkilere dönüştürmek perspektifiyle hareket edeceğiz.

Bir ay sonra EKİM 7. mücadele yılına girecek. Gerilimli, sıkıntılı ve sorun yüklü süreçleri geride bıraktık. Geriye bakmayacağız. İleriyi düşünüyoruz. Biz komünistler için heyecan vericidir. Zira 7. mücadele yılının partileşme yolunda somut adımların atılacağı bir yıl olacağına inanıyoruz.

Parti demek program demektir. Parti demek planlı bir yürüyüş demektir. Her türlü kuralsızlığın bitip kurallı bir yaşamın başladığı, kollektif iradenin gerçek anlamda cisimleştiği, egemen olduğu bir aşama demektir. İdeolojik-politik ve örgütsel tüm cephelerde örgütüyle birleşip kaynaşmayı yaşamış, politik girişkenliği artmış, ileri derecede bir özveri ruhuna sahip kadro demektir. Sınıfı devrimcileştirmek, devrimi hazırlamak ve nihayet devrimi gerçekleştirmeye cesaret etmek demektir. Bunu düşünüyor ve hedefimizi böylesi bir partinin kadroları olmaya ve partiye hazırlamaya çalışıyoruz.

Bağış kampanyasını ve tüm politik kampanyaları en çok da bu nedenle önemsiyoruz.

Herşey devrim ve sosyalizm için! Herşey komünist bir devrimci sınıf partisi için!

Kampanyadaki şiarımız budur.

Tüm yoldaşlarımızı seferberliğe çağırıyoruz.

İstanbul İl Komitesi

"Hep vurguladığımız gibi EKİM, en büyük olanaksızlıklar içinde mücadele sahnesine doğdu. Maddi ve teknik alandaki ihtiyaçlarımızın karşılanmasında siz yurtdışındaki yoldaşlarımızdan bugüne kadar sürekli bir destek aldık. Örgütümüz özellikle başlangıç dönemi için bunun paha biçilmez siyasal anlamının farkındadır. Bu örgütsel şekillenmemizi ve siyasal faaliyetimizi kolaylaştıran önemli bir katkı olmuştur. Fakat yazık ki bu giderek bu alanda hep yurtdışına dayanma kolaycılığına da yolaçmıştır. Sonradan tasfiyeciliğe varan önderlik zaafiyeti, hareketi ülke topraklarında maddi yönden de kendine yeterli hale getirmek için gerekli adımlar atmaktan hep uzak durmuştur. Elbette ki, ülke toprağında yaratacağımız olanaklar ne olursa olsun, yurdışın-daki yoldaşlarımızdan her türlü katkısını her zaman ve hep en ileri düzeyde talep etmeye devam edeceğiz. Bu bizim için bir hak, yurtdışındaki yoldaşlarımız içinse geri duramayacakları bir görev ve sorumluluktur. Fakat bu konuda yalnızca ya da çok büyük ölçüde yurtdışına dayanmak kolaycılığı ise, kuşkusuz açık bir zaafın ifadesidir. Örgütümüz bu zaafı da hızlı bir biçimde gidermek kararlığındadır. Buna uygun bir hazırlık ve çalışma içindedir."

EKİM Olağanüstü Konferansı/Aralık

Barış için mücadele kapitalizme karşı savaş demektir!

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan Dünya Barış Konseyi, bu savaşın başlangıç günü olan 1 Eylül'ü "Dünya Barış Günü" ilan etmiştir. Uzun bir geçmişi olan barış hareketi, 50 milyondan fazla insanın ölümüne yolaçmış olan son büyük paylaşım savaşından ve ABD'nin Vietnam'a müdahalesinden sonra geniş kitleleri etkileyebilmiş ve harekete geçirmiştir. Ancak „savaş bir daha asla!" şiarıyla sokağa taşan barış hareketi zaman zaman radikal bir çizgi ortaya koymuş olsa bile, hiçbir zaman gerçekten etkili olamamış, insanlığı barışa götürecek çözümler üretememiştir.

Öyle ki, vahşetin ve savaşın sorumlusu olarak silahları ve özellikle nükleer silahları gören, ABD ve eski Sovyetler Birliği'nde o zaman hızla süren silahlanma yarışını hedefleyen barış hareketi savaşın sonuçlarına karşı yöneldiyse de, gerçekte gerici ve anlamsız savaşların asıl kaynağına ulaşamadı. Üstelik pasifizmi propaganda etmekle haklı sınıf savaşlarının ve toplumsal mücadelelerin meşruluğunu da tanımadı. Karşısında yer almadıysa da bu mücadelelerin gerçek destekçisi olamadı.

Oysa savaşları yapan silahlar değil onun arkasında duran güçlerdir. Daha somut ifade edilirse: Kendi çıkarları uğruna halkları birbirine kışkırtan, çalışan kitleleri daha iyi sömürmek için düşman gruplara bölmeye çalışan, silah ticaretinden korkunç oranlarda para kazanan, bağımlı ülkeleri ateşe vermekten karlı çıkan tek güç uluslararası sermayedir. Bu nedenledir ki, kapitalist sistem içine düştüğü her yapısal krizden (yenisine ve daha büyüğüne düşmek üzere) daha vahşi, daha ilkel, daha kanlı, daha büyük savaşlarla çıkmıştır.

Kapitalizmin zaferini Doğu Bloku'nun yıkılışıyla kutladığı, yeni dünya düzenine doğru yol aldığı, ABD ile eski Sinovyetler Birliği arasındaki kamplaşmanın ortadan kalktığı, duvarın yıkıldığı, süper güçlerin sözde silah indirimine gittiği ve nükleer silahlardan arındığı bugün ise, tüm dünya bir vahşet ve kan denizinde yüzmektedir. Bosna-Hersek ve Azerbaycan'da olduğu gibi milletçiliğin kışkırtılmasıyla kardeş halkların birbirini boğazlaması, etnik ve bölgesel çatışmalar, dünyanın her tarafına el atarak, klasik sömürgecilik yöntemlerini tüm pervasızlığı ile uygulamaya kalkan BM görüntüsü altındaki emperyalist güçlerin müdahaleleri, Kürdistan'da yaşanan kirli savaş, Filistin'de, Somali'de, Sudan'da vb. yerlerde süren şiddet, Peru, Filipinler, Türkiye gibi sınıf mücadelesinin yükseldiği ülkelerde ilan edilen ve tüm vahşeti ile sürdürülen topyekün savaşlar, tüm bunlar tek birşeyi anlatmaktadır. **Kapitalizm savaş demektir!**

Kapitalizmin barbarlık içinde çöküş olduğunu kanıtlayan dünyadaki bu kanlı tablonun karşısına soyut bir barış propagandası ile çıkılamaz. Savaş soyut olmadığı gibi barış mücadelesi de soyut olamaz. Aksine barış için mücadele insanlığın eşitlik ve özgürce yaşaması doğrultusunda proletaryanın verdiği sınıf kavgası ile birleşmelidir. **Barış için mücadele, kapitalizme karşı savaş anlamına gelmektedir!** Bunu yadsıyan pasifizm (barışçılık) ikiyüzlülüktür, sahtekarlıktır. Öyle ki bugün ABD ve BM kanlı bir şekilde gerçekleştirdiği müdahalelerini barış adı altında, „Barış Gücü" görüntüsüyle gerçekleştirmektedirler. Barış kavramı eski Yugoslavya, Azerbaycan vb. yerlerde kirli ve haksız bir tarzda kışkırtılan savaşlar sayesinde, karlı bir şekilde sürdürülen savaş ticaretinin örtüsü olabilmektedir. Yine barış, huzur ve güvenlik gibi adlar altında Kürdistan'da yaşanan soykırıma seyirci kalınabilinmektedir.

Kapitalizmi hedef almayan bir barış hareketi etkisiz ve başarısız kalmaya mahkumdur. Proletaryanın verdiği toplumsal eşitlik ve özgürlük mücadelesi ile buluşmayan, onun bir parçası olmayan barış mücadelesi düşmanın kendisiyle değil, gölgesiyle savaşmaya benzemektedir. Oysa düşman ortadadır! Yeter ki onu kalbinden vurmayı bilelim. İnsanlığı gerçek barışa götürecek ikinci bir çıkış yolu yoktur.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Kahrolsun kapitalizm! Yaşasın sosyalizm!